

Η ΚΟΙΝΗ ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ Ε.Ο.Κ. ΚΑΙ Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΜΙΣΤΙΚΗΣ ΕΙΣΦΟΡΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ — Ε.Ο.Κ.

Τοῦ Δρος ΑΝΔΡΕΟΥ Ι. ΘΑΝΑΣΟΥΛΙΑ
τ. εἰδ. συμβούλου τῆς Ε.Ο.Κ. ἐν Βρυξέλλαις

Ι. Η ΚΑΘΙΕΡΩΣΙΣ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΜΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ Ε.Ο.Κ.

Α. Βασικαὶ ἔννοιαι τῆς κοινῆς γεωργικῆς πολιτικῆς τῆς Ε.Ο.Κ.

Ἡ Συνθήκη τῆς Ρώμης συνδέει τὴν λειτουργίαν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς μετὴν ἐγκαθίδρυσιν Κοινῆς Γεωργικῆς Πολιτικῆς⁽¹⁾ ἢ ὅποια δέον νὰ ἀπολήξῃ εἰς τὴν δημιουργίαν κοινῶν ὀργανώσεων ἀγορᾶς, ἐχόντων τῶν χαρακτηριστικὰ τῶν σημερινῶν ἐθνικῶν ἀγορῶν. Ἡ διαδικασία πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καθορίζεται ὑπὸ τῆς Συνθήκης, ἀλλ' ὁ προσδιορισμὸς καὶ ἡ λειτουργία τῶν κοινῶν ὀργανώσεων ἀπετέλεσαν τὸ ἀντικείμενον ἐργώδους προσπάθειας τῶν Ἑξ, ἥτις ἀρξαμένη κατὰ τὸ 1962, κατέληξεν ἕως τοῦ 1969 εἰς σειρὰν υἱοθετηθέντων κανονισμῶν, οἵτινες ἐρρύθμισαν τὸ 98 % περίπου τῆς κοινοτικῆς γεωργικῆς παραγωγῆς⁽²⁾.

Κατόπιν μακρῶν συζητήσεων ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ε.Ο.Κ. ἀπεδέχθη ὡς ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς ἐν γένει ὀργανώσεως καὶ ἐμπορίας τῶν γεωργικῶν προϊόντων, τὸ γαλλικῆς ἐμπνεύσεως σύστημα τῶν «ἀντισταθμιστικῶν εἰσφορῶν» («taxes compensatoires»). Τὸ ἐν λόγῳ σύστημα ἐπενεργεῖ διττῶς, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὀδηγεῖ τὰς μετεχούσας χώρας εἰς τὴν ἐφαρμογὴν μιᾶς πραγματικῆς κοινῆς ἐμπορικῆς πολιτικῆς ἐπὶ τῶν γεωργικῶν προϊόντων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξασφαλίζει τοὺς ἀναγκαίους πόρους εἰς τὸ (F.E.O.G.A.) κοινοτικὸν ταμεῖον στηρίξεως τῆς πολιτικῆς αὐτῆς⁽³⁾. Οἱ τρό-

1) Τὸ ἀρθρον 40 παράγρ. 1 τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης καθορίζει : «Τὰ κράτη - μέλη ἀναπτύσσουν βαθμιαίως διαρκούσης τῆς μεταβατικῆς περιόδου, τὸ ἀργότερον εἰς τὸ τέλος τῆς ἐν λόγῳ περιόδου, τὴν Κοινὴν Γεωργικὴν Πολιτικὴν».

2) Μεταξὺ τούτων οἱ βασικοὶ Κανονισμοὶ (Réglements) ἀφοροῦν τὰ δημητριακά, τὰ μεταποιημένα προϊόντα, τὰ φρούτα καὶ λαχανικά, (οἱ Κανονισμοὶ Νο 23/20 Α - 62 καὶ 159/25.10.66 περὶ ὧν ἐκτενέστερον κατωτέρω).

3) Πρόκειται περὶ τοῦ εἰδικοῦ ταμεῖου, Fond Européen d'Orientation et des Garanties Agricoles.

ποι ἐξευρέσεως πόρων παρά τοῦ Ταμείου τούτου καθωρίσθησαν δι' ὁμοφώνου ἀποφάσεως τοῦ ἐξ ὑπουργῶν Συμβουλίου τῆς Ε.Ο.Κ., ὥστε διὰ τῆς βαθμιαίας προωθήσεως πρὸς τὸ καθεστῶς τῆς ἐνιαίας ἀγορᾶς, αἱ ἀντισταθμιστικαὶ εἰσφοραὶ νὰ λαμβάνουν κοινοτικὸν προορισμὸν.

Κατόπιν ἐξαιρετικῶς δυσχεροῦς προσπάθειας, ὡς πρὸς τὴν ἀναζήτησιν μιᾶς συμφωνίας ἐπὶ τῶν ἀντισταθμιστικῶν εἰσφορῶν, ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπέχειρήσθη πλήρεις προτάσεις, αἵτινες υἱοθετήθησαν παρά τοῦ Συμβουλίου τῶν Ὑπουργῶν, ἀφορῶσαι τὴν λειτουργίαν τῶν ἀντισταθμιστικῶν εἰσφορῶν ἐπὶ τῶν δημητριακῶν, τοῦ χοιρείου κρέατος, τῶν ὠν, φρούτων, λαχανικῶν καὶ τοῦ οἴνου.

Ἡ ἐπιδιωκομένη κοινὴ γεωργικὴ πολιτικὴ τῆς Ε.Ο.Κ. βασίζεται ἐπὶ τῶν ἐξῆς γενικῶν ἀρχῶν : α) ἐλευθέρως κυκλοφορίας, β) ὁμοιομόρφου καθεστώτος τιμῶν, γ) ὁμοιομόρφων ἐγγυήσεων πρὸς τοὺς παραγωγοὺς τοῦ αὐτοῦ προϊόντος ἐντὸς τῆς Κοινότητος, δ) ὁμοιομόρφων σχέσεων μετὰ τῶν τρίτων χωρῶν.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τῆς προστασίας εἰς τὰ ἐξωτερικὰ σύνορα τῆς Κοινότητος τῶν ἄνω προϊόντων ἐκ τοῦ κινδύνου τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ἐνδυνάμωσε τὴν εὐρωπαϊκὴν γεωργίαν καὶ συνετέλεσεν ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς παραγωγῆς τῆς εἰς σημεῖον ὥστε, νὰ καλύπτῃ σήμερον πλέον τοῦ 90 % τῶν καταναλισκομένων εἰς τὴν Ε.Ο.Κ. γεωργικῶν προϊόντων⁽¹⁾. Ἡ αὐτοδύναμος σχεδὸν γεωργικὴ οἰκονομία τῆς Κοινότητος εἰς τοὺς βασικοὺς τομεῖς αὐτῆς δὲν ἀφίνει παρά 10 % περίπου θέσιν εἰς εἰσαγωγὰς ἐκ τρίτων χωρῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιλογὴν τοῦ συστήματος τῶν «ἀντισταθμιστικῶν εἰσφορῶν» ἀντὶ τοῦ ἐφαρμοζομένου ἐν Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ «deficiency payments» λόγῳ τῆς κρατούσης ἀντιθέτου καταστάσεως, καθ' ἣν ἡ ποσότης τῶν εἰσαγομένων γεωργικῶν προϊόντων ὑπερβαίνει τὴν ἐνδοχωρίως παραγομένην⁽²⁾.

B. Ἐννοια καὶ ρόλος τῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς⁽³⁾

Ἡ λεγομένη «ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ» «taxe compensatoire» ἀποτελεῖ τὸ βασικὸν μέσον ὀργανώσεως τῆς ἐμπορίας, ὑποκαθιστῶσα πάσας τὰς λοιπὰς μορφὰς προστασίας (ὡς τελωνειακοὺς δεσμούς, μονοπώλιον ἀγορῶν ὡς καὶ λοιπὰς ἐπιβαρύνσεις ἰσοδύναμου ἀποτελέσματος), αἱ ὁποῖαι ἐφηρμόζοντο εἰς τὰ σύνορα ἐκἄστου κράτους-μέλους. Τὸ ἀντισταθμιστικὸν τοῦτο τέλος ἐπενεργεῖ διττῶς, ἀφ' ἐνὸς δηλαδὴ ἐνδοκοινοτικῶς διὰ τὰς μεταξὺ τῶν κρατῶν-μελῶν συναλλαγὰς καὶ ἀφ' ἐτέρου ἐξωκοινοτικῶς δι' ὅτι, ἀφορᾷ τὰς συναλλαγὰς μετὰ τρίτων χωρῶν.

1) Ὅρα καὶ H. Zijlmans «Le financement de la politique agricole commune» εἰς Revue du Marché Commun, No 128 Paris, Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1969.

2) Σημειοῦται ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης εἰς τὸν τομέα τοῦ ἐλαιολάδου ἐφαρμόζει μέτρα ἐνισχύσεων κλπ. ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὸ σύστημα «deficiency payments» ὡς ἀναλύεται κατωτέρω.

3) Ὅρα H. von Verschuer «La place de la politique agricole dans la politique commerciale de la Communauté» εἰς Revue du Marché Commun, No 128, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1969, σ. 535 καὶ ἐπ.—P. de Félice «Le Marché Commun Agricole», 2e édition, Paris.—Ἑπιχειρήματα Γεωργίας, Ἐρ. Ἐγχ. 113 «Ἐνημερωτικὴ Ἀνάλυσις τῆς Κοινῆς γεωργικῆς πολιτικῆς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος», Ἀθῆναι 30.1.1963.

Ἡ ἐπενέργεια τῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς εἰς τὴν ἐμπορίαν τῶν προϊόντων εἶναι ἡ ἐξίσωσις τῶν διαφορῶν τιμῆς μεταξὺ ἐνδεικτικῆς τιμῆς (ὀριζομένης ἐκάστοτε διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν κρατῶν-μελῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς) καὶ τιμῆς εἰσαγομένων προϊόντων ἐκ τῆς διεθνοῦς ἀγορᾶς.

Ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος εἰσφορὰ παρουσιάζει τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά :

α) Εἶναι ἐνιαία κατὰ τὴν ἰδίαν χρονικὴν περίοδον καὶ δι' ἅπασαν τὴν ἔκτασιν τῶν συνόρων τῆς Ε.Ο.Κ. (οἰονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ σημεῖον εἰσόδου προϊόντος τινὸς εἰς τὴν Ε.Ο.Κ.).

β) Εἶναι χρονικῶς μεταβλητὴ, ἐπηρεαζομένη ἐκάστοτε, τὸ μὲν ἐκ τῶν διακυμάνσεων τῶν τιμῶν τῆς διεθνοῦς ἀγορᾶς ἢ τῶν ἐξαγωγικῶν τιμῶν τῆς ἀγορᾶς τῶν Κρατῶν-μελῶν, τὸ δὲ ἐκ τῶν μεταβολῶν τῶν ἐνδεικτικῶν τιμῶν.

γ) Εἶναι διπλῆς ἐνεργείας, ἀναλόγως προελεύσεως τῶν εἰσαγωγῶν. Εἶναι ἐξοικονομικὴ, ἂν αἱ εἰσαγωγαὶ εἶναι προελεύσεως τρίτων κρατῶν καὶ ἐνδοκοινοτικῆ, ἂν αὗται διενεργοῦνται μεταξὺ τῶν κρατῶν-μελῶν. Ἡ τελευταία αὕτη κατηγορία ὑφίσταται εἰσέτι, ἐν ᾧ μέτρῳ ἢ ἐνιαία ὀργανώσις ὀρισμένων προϊόντων δὲν καθιερώθη, μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς ὁποίας βεβαίως δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως.

Γ. Ἡ ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ εἰς τὰς ἐνδοκοινοτικὰς σχέσεις

α) Καθ' ἑστὼς ἐμπορίας μεταξὺ Κρατῶν-μελῶν.

Ἄπαντα τὰ προϊόντα προελεύσεως ἐκ Κρατῶν-μελῶν τῆς Ε.Ο.Κ. δέον ὅπως κυκλοφοροῦν ἐλευθέρως ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Κοινότητος καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας συνθήκας τῶν ἐθνικῶν ἀγορῶν. Διὰ πλεῖστα ἐκ τῶν προϊόντων τούτων προβλέπεται μία ἐνδοκοινοτικὴ εἰσφορὰ «ἀντισταθμιστικὸν τέλος», ἥτις ἐνεργεῖ ὡς μέσον διὰ τὴν ἀπορρόφησιν καὶ ἐκμηδενισμόν τῶν διαφορῶν τῆς διαμορφωμένης τιμῆς εἰς ἕναστον τῶν Κρατῶν-μελῶν.

Διὰ τὰς ἐνδοκοινοτικὰς συναλλαγὰς καὶ ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν διαρρέυσασαν μεταβατικὴν περίοδον δὲν ἔχει καθιερωθῆ ἐνιαία τιμὴ, ἐφ' ἐνὸς συγκεκριμένου προϊόντος, ἡ ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ εἶναι ἴση πρὸς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς τιμῆς τοῦ προϊόντος προελεύσεως Κράτους-μέλους ἐξαγωγέως, διαμορφουμένης εἰς τιμὴν φράνκο-σύνορα τοῦ Κράτους-μέλους εἰσαγωγέως (διὰ προσθήκης τῶν δαπανῶν διακινήσεως τοῦ προϊόντος μέχρι συνόρων) καὶ τῆς τιμῆς εἰσόδου τοῦ Κράτους-μέλους εἰσαγωγέως. Ἡ ὡς ἄνω τιμὴ εἰς τὴν τελευταίαν αὐτῆς διαμόρφωσιν ἐλαττοῦται κατὰ ἕνα κατ' ἀποκοπὴν ποσόν, προοριζόμενον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν μιᾶς κοινοτικῆς προτίμησιν τῶν συναλλαγῶν. Τὸ ἐν λόγῳ τούτῳ κατ' ἀποκοπὴν ποσόν, ὕπερ ἐκπίπτει ἐκ τῆς τιμῆς εἰσόδου, συνιστᾷ ἐν τοῖς πράγμασι τὸν μηχανισμόν τῆς προτιμῆσεως ὁ ὁποῖος ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐξασφάλισιν βαθμιαίως τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀνταλλαγῶν μεταξὺ τῶν Κρατῶν-μελῶν. Κατόπιν τούτων, ὀρισμένα προϊόντα, ὡς π.χ. τὰ δημητριακὰ, ἀπολαμβάνουν κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν των εἰς ἕτερον Κράτος-μέλος περισσότερο εὐνοϊκῆς μεταχειρίσεως ἄφ' ὅ,τι τὰ δημητριακὰ προελεύσεως τρίτων ὡς πρὸς τὴν Κοινότητα κρατῶν (1).

1) Ὁρα Claude Baillet «La place de l' agriculture dans les États membres des Communautés Européennes», R.M.C. No 128, Paris 1969.

Συμπερασματικῶς, λοιπόν, τὸ Κράτος-μέλος ἐξαγωγεὺς πωλεῖ εἰς τὴν τιμὴν τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς, τὸ δὲ Κράτος-μέλος εἰσαγωγεὺς ἐφαρμόζει μίαν ἀντισταθμιστικὴν εἰσφορὰν, ἢ εἰσπραξίς τῆς ὁποίας ἀναβιβάζει τὴν τιμὴν κτήσεως τοῦ ὑπὸ εἰσαγωγῆν προΐοντος εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς τιμῆς τοῦ προΐοντος τούτου τοῦ εἰσάγοντος κράτους.

β) Τὸ στάδιον τῶν ἐνιαίων κοινοτικῶν τιμῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν ὅλης τῆς μεταβατικῆς περιόδου, ἣτις ἔληξε τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1969, αἱ ἀντισταθμιστικαὶ εἰσφοραὶ, αἱ λειτουργοῦσαι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Κοινότητος, δι' ἀποφάσεων τοῦ συμβουλίου τῶν ὑπουργῶν τῆς Ε.Ο.Κ. ἐμειώθησαν προοδευτικῶς κατὰ χρόνον ἀνάλογον τῆς προσεγγίσεως τῶν τιμῶν. Οὕτω πως, προβλέπεται ὅτι εἰς τὸ στάδιον τοῦ καθορισμοῦ ἐνιαίων τιμῶν ἐμπορίας εἰς τὸν κοινοτικὸν χῶρον, αἱ ἀντισταθμιστικαὶ εἰσφοραὶ μηδενίζονται. Σήμερον περίπου τὸ 98 % τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς τῆς Κοινότητος ἔχει ρυθμισθῆ καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν ἀγροτικῶν προΐοντων κυκλοφορεῖ ἐλευθέρως εἰς ὅλον τὸν χῶρον τῆς Κοινότητος, μηδενισθείσης τῆς ἐνδοκοινοτικῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς (1).

Πράγματι μετὰ μακρὰς καὶ δυσκόλους διαπραγματεύσεις, τὸ Συμβούλιον τῆς Ε. Ο. Κ. ἐπέτυχε νὰ ρυθμίση ἐνιαίας τιμὰς δι' ὅλην τὴν κοινοτικὴν παραγωγὴν τῶν δημητριακῶν, γάλακτος καὶ γαλακτοκομικῶν προΐοντων, βοῦτου κρέατος, ὀρύζης, ἐλαιολάδου καὶ λιπαρῶν οὐσιῶν φυτικῆς προελεύσεως ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 11 Νοεμβρίου 1966 ἕως 1ης Ἰουλίου 1968.

Δ. Ἐξωκοινοτικὴ ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ

Διὰ τὰς ἐκ τρίτων κρατῶν εἰσαγωγὰς ἐφαρμόζεται ἐνιαία δι' ὅλην τὴν Κοινότητα ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ, ἐπιβαλλομένη εἰς τὰ ἐξωτερικὰ σύνορα αὐτῆς καὶ βασιζομένη ἐπὶ τῆς βασικῆς ἐνδεικτικῆς τιμῆς τοῦ πλέον ἐλλειμματικοῦ κέντρου τῆς Κοινότητος (2).

Τὸ ὕψος τῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς, ἣτις δέον νὰ ἐπιβάλλεται κατὰ τὰς εἰσαγωγὰς προελεύσεως τρίτων κρατῶν, εἶναι ἴσον δι' ἕκαστον προΐον κεραισμένων, πρὸς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς τιμῆς C. I. F. (ἢ γαλλιστὶ C. A. F.) τοῦ ἰδίου προΐοντος, ἢ ὁποία καθορίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πλέον εὐνοϊκῶν δυνατοτήτων προμηθείας του ἐκ τῆς διεθνοῦς ἀγορᾶς καὶ τῆς λεγομένης τιμῆς εἰσόδου τοῦ Κράτους - μέλους εἰσαγωγέως. Ἐν τοῖς πράγμασι ὡς τιμὴ εἰσόδου νοεῖται ἡ βασικὴ ἐνδεικτικὴ τιμὴ μετατοπισθεῖσα εἰς ἓν σημεῖον εἰσαγωγῆς. Αὕτη ἐξευρίσκειται δι' ἀφαιρέσεως ἐκ τῆς βασικῆς ἐνδεικτικῆς τιμῆς τῶν ἐξόδων διακινήσεως, ὑπολογιζομένων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πλέον οἰκονομικῶν ὄρων διακινήσεως ἀπὸ τοῦ καθοριζομένου σημείου εἰσόδου

1) "Ορα Frederico Rossi «Bilan de la politique des prix» εἰς Revue du Marché Commun, No 128, Paris, Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1969.

2) Κατὰ τὴν τελικὴν φάσιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος (ἣτις ἀκολουθεῖ τὴν μεταβατικὴν περίοδον) καθορίζεται κατ' ἔτος διὰ τὸ σύνολον τῆς Κοινότητος μία ἐνδεικτικὴ τιμὴ βάσεως, ἢ ὁποία ἰσχύει ἐντὸς τοῦ κέντρου ἐμπορίας τῆς πλέον ἐλλειμματικῆς ζώνης.

μέχρι του κέντρου έμπορίας τής πλέον έλλειμματικής ζώνης (1).

Δέν είναι άνευ σημασίας ν' άναφερθῆ ότι διά τόν καθορισμόν τής άντισταθμιστικής εισφοράς, λαμβάνεται ύπ' όψιν και έν κατ' άποκοπήν ποσόν, προοριζόμενον διά μειώσεως αύτῆς, νά εξασφάλισῃ μίαν κοινοτικήν προτίμησιν τών συναλλαγών, διά τήν μεταξύ τών κρατῶν-μελῶν προώθησιν τών συναλλαγών.

II. Η ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΥ ΚΟΙΝΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - Ε.Ο.Κ.

Τό θέμα τής χρηματοδοτήσεως ύπό τής Κοινότητος ήγγυημένων τιμών τών άγροτικών προϊόντων εις τούς Έλληνας άγρότας, άπεκρούσθη έμμέσως ύπό τής Κοινότητος, από τās πρώτας ήδη συζητήσεις εις τὰ πλαίσια του Συμβουλίου Συνδέσεως έν έτει 1962 - 1964, τό βάσιμον όμως τών απόψεων τής ελληνικής αντιπροσωπείας δέν ήτο δυνατόν νά άγνοηθῆ παντελώς. Η έπιτροπή, εις τήν όποίαν παρεπέμφθη τό θέμα πρὸς μελέτην κατά τήν σύνοδον του Συμβουλίου Συνδέσεως, είχε νά έπιτελέσῃ έργον δύσκολον έν ήθελε νά τό εξετάσῃ εις όλην του τήν έκτασιν και δῆ άπροσχηματίστως, καθ' ότι έξ ύπαρχῆς διεφάνη, ότι τό όλον θέμα προσέκρουεν εις τήν συγκεκαλυμμένην άρνησιν ένός τών Κρατῶν - μελῶν τής Ε. Ο. Κ.

Δέν θά άναφερθῶμεν εις τās γενικότητας τών παρ. 1 και 2 του άρθρ. 33 τής Συμφωνίας τών Άθηνών, διά νά ιδώμεν άμέσως τήν παρ. 3 του αύτου άρθρου, τό όποϊον άναφέρει άφ' ένός ότι ή έναρμόνισις έχει σκοπόν νά διασφαλίσῃ τήν ισότητα μεταχειρίσεως τών προϊόντων τών Κρατῶν - μελῶν και τών αύτῶν προϊόντων τής Έλλάδος, άφ' έτέρου έπιβάλλει εις τὰ συμβαλλόμενα μέρη νά λάβουν ύπ' όψιν των τούς σκοπούς τούς καθοριζομένους εις τό άρθρ. 39 τής Συνθήκης τής Ρώμης. Τό άρθρον τουτο καθορίζει τούς σκοπούς τής κοινῆς άγροτικής πολιτικῆς τής Κοινότητος, οί όποιοι είναι ή αύξησις τής παραγωγικότητος, ή εξασφάλισις ένός καλύτερου επιπέδου ζωῆς διά τούς άσχολουμένους εις τὰ άγροτικά επαγγέλματα, ή σταθερότης τής άγοράς, ή εξασφάλισις του άνεφοδιασμοῦ και ή εξασφάλισις λογικῶν τιμών εις τόν καταναλωτήν.

Δέον νά ληφθῆ ύπ' όψιν, κατά τήν έπεξεργασίαν τής κοινῆς άγροτικῆς πολιτικῆς, ό ιδιαίτερος χαρακτήρ τής γεωργικῆς δραστηριότητος, ό όποϊος άπορρέει εκ τής κοινωνικῆς διαρθρώσεως τής γεωργίας και τών διαφορῶν διαρθρωτικῶν και φυσικῶν μεταξύ τών άγροτικῶν περιοχῶν, τής ανάγκης τής προοδευτικῆς εφαρμογῆς τών καταλλήλων μέτρων. Έν τέλει δέ, πρέπει νά ληφθῆ ύπ' όψιν ότι εις τὰ Κράτη - μέλη τής Κοινότητος ή γεωργία άποτελεῖ κλάδον στενωῶς συνδεδεμένον με τό σύνολον τής οίκονομίας.

Είναι περιττόν νά προστεθῆ ότι πᾶν ό,τι άφορᾶ τήν κοινήν άγροτικήν πολιτικήν τών Έξ, ισχύει έτι περισσότερον διά τήν ελληνικήν γεωργίαν, τής όποίας άφ' ένός μὲν ή παραγωγικότης εύρίσκεται εις επίπεδα κατώτερα τής μέσης τοιαύτης τών χωρῶν τής Κοινότητος, άφ' έτέρου δέ ή έξάρτησις του συνόλου τής ελληνικῆς οίκονομίας

1) Όρα Maurice Barthélemy «Le fonctionnement de l'organisation commune des marchés», εις Revue du Marché Commun, No 128, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1969, σελ.549 και έπ.

ἐκ τοῦ κλάδου τούτου εἶναι ἰσχυροτέρα, κατὰ συνέπειαν δὲ χρειάζεται μεγαλυτέρα προσοχὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν μέτρων ἐναρμονίσεως τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς πρὸς αὐτὴν τῆς Κοινότητος.

Ἡ ἐναρμόνισις τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς τῆς Κοινότητος καὶ αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος συνεφωνήθη νὰ πραγματοποιηθῆ κατὰ προῖον καὶ ἐφ' ὅσον ἔχει προηγουμένως πραγματοποιηθῆ αὕτη ἐντὸς τῆς Κοινότητος καὶ ἔχει τοῦτο δηλωθῆ εἰς τὸ Συμβούλιον Συνδέσεως, ἀντιστοίχως δὲ ἡ Ἑλλάς ἔχει δηλώσει εἰς τὸ Συμβούλιον ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ προβῆ εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς κοινῆς ἀγορᾶς διὰ τὸ προῖον τοῦτο «Ἄρθρον 35 τῆς Συμφωνίας τῶν Ἀθηνῶν». Εἰς ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1962 ἤδη ἡ Κοινότης ἐδήλωσεν ὅτι εἰς πέντε τομεῖς ἡ κοινὴ πολιτικὴ τῆς Κοινότητος εἶχε καθορισθῆ καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ τοιαύτη μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ε. Ο. Κ. ἦτο δυνατόν ἐπίσης νὰ πραγματοποιηθῆ. Οἱ τομεῖς οὗτοι εἶναι τῶν σιτηρῶν, χοιρείου κρέατος, ὠν, πουλερικῶν, φρούτων καὶ λαχανικῶν. Ἐκ παραλλήλου καὶ ἡ Ἑλλάς ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ διαπραγματευθῆ τὴν ἐναρμόνισιν τῆς γεωργικῆς τῆς πολιτικῆς, καθ' ὅσον ἀφεώρα εἰς τοὺς ἐν λόγῳ τομεῖς. Μέχρι σήμερον ἐν τούτοις οὐδεμία πρόοδος ἔχει ἐπιτευχθῆ εἰς τὸ θέμα τοῦτο. Ἀσφαλῶς, πρόκειται περὶ προβλήματος τὸ ὅποιον παρουσιάζει μεγάλας δυσχερείας καὶ ἀπαιτεῖ λεπτὸν χειρισμόν. Τὸ γεγονός ὅμως ὅτι μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ καὶ ἡμισυ ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς Συμφωνίας Συνδέσεως τὸ σπουδαῖον τοῦτο θέμα διὰ τὴν Ἑλλάδα παραμένει εἰς νεκρὸν σημεῖον, μαρτυρεῖ τὴν διάστασιν τῶν βουλήσεων καὶ δὴ τὴν κακὴν πρόθεσιν τῆς Κοινότητος νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ συμπεφωνημένα (1).

Τὸ βασικὸν πρόβλημα εἰς περίπτωσιν ἐναρμονίσεως εἶναι ὁ βαθμὸς ταύτης. Μία πλήρης ἐναρμόνισις θὰ ὑπεχρέωνε ἴσως τὴν Ἑλλάδα νὰ παύσῃ παράγουσα μερικὰ γεωργικὰ προϊόντα, τὰ ὅποια δεδομένης τῆς διαφορᾶς εἰς τὴν παραγωγικότητα, εἶναι ἀμφίβηλον ἂν ἡ Κοινότης θὰ ἦτο πρόθυμος νὰ χρηματοδοτήσῃ τὰς χαμηλάς ἀποδόσεις, ἄρα τὰς ὑψηλὰς τιμὰς, πᾶρμα τὸ ὅποιον θὰ ἐδημιούργει ζητήματα ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ εἰς τὴν καθόλου ἀγροτικὴν πολιτικὴν τῆς Ε. Ο. Κ. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀναδιάρθρωσις παρουσιάζεται ἐξαιρετικὰ δύσκολος καὶ ἡ δυνατότης στροφῆς πρὸς νέας καλλιέργειας ἐξαιρετικὰ περιορισμένη λόγῳ τῆς συστάσεως τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν ἐπικρατουσῶν κλιματικῶν συνθηκῶν (2).

Ὁ βαθμὸς αὐτὸς τῆς πλήρους ἐναρμονίσεως τῆς ἐν γένει ἀγροτικῆς πολιτικῆς Ε.Ο.Κ. — Ἑλλάδος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῆ παρὰ εἰς ἐν δεῦτερον στάδιον καὶ ἀφοῦ εἶχε προηγηθῆ μία πολιτικὴ προσαρμογῆς, ἡ ὁποία θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ αὐξήσῃ τὴν παραγωγικότητα εἰς τὸν τομέα τῆς γεωργίας. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὀλοκλήρου ὀκταετίας ἀπὸ τοῦ 1962, ἡ ἑλληνικὴ γεωργία ἐβελτιώθη σημαντικῶς καὶ ἡ ἐναρμόνισις θὰ ἠδύνατο ἐν τοῖς πράγμασι νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δεῦτερον αὐτὸ στάδιον, ἂν ἡ Κοινότης δὲν τῆς εἶχεν ἀποστερήσει ἀδικαιολογητῶς τὸ πρῶτον.

1) Ὅρα: Ἀ. Θανασοῦλια «Ὀκτῶ ἔτη συνδέσεως μετὰ τῆς Κοινότητος». Ναυτεμπορικὴ 8.11.70. — F. de Schacht «Le problème fondamental de l'harmonisation des politiques agricoles de la Grèce et de la Communauté», R.M.C., Μάιος 1966.

2) Ὅρα: D. Athanassatos «Problèmes de l'agriculture hellénique», R.M.C., Μάιος 1966.

III. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΜΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - Ε.Ο.Κ.

A. Ἀθεμελίωτος ἢ ἐπιβολὴ εἰσφορᾶς κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν Ἀθηνῶν

Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 37 παρ. 1 τῆς Συμφωνίας τῆς Συνδέσεως : Τὰ συμβαλλόμενα μέρη, ἐπὶ τῇ προϋφεί τῆς ἐναρμονίσεως τῆς γεωργικῆς πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς γεωργικῆς πολιτικῆς τῆς Κοινότητος, ἐφαρμόζουν ἐναντι ἀλλήλων, ὅσον ἀφορᾷ τὰ εἰς τὸν πίνακα τοῦ παραρτήματος III τῆς Συμφωνίας ἀναγραφόμενα προϊόντα, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται τὸ ἐλαιόλαδον καὶ τὰ ἐσπεριδοειδῆ (πορτοκάλια, λεμόνια κλπ.), τοὺς προβλεπομένους ἐν ἄρθροις 14, 17, 25, 26 καὶ 27 τῆς Συμφωνίας γενικοὺς κανόνας καταργήσεως τῶν τελωνειακῶν δασμῶν καὶ ποσοστῶσεων εἰσαγωγῆς ὡς καὶ τῶν φόρων καὶ μέτρων ἰσοδυνάμου ἀποτελέσματος (1).

Πέραν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 37, τὰ συμβαλλόμενα μέρη συνωμολόγησαν διὰ τοῦ πρωτοκόλλου ὑπ' ἀριθμ. 12, ὅτι τὸ προβλεπόμενον ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς κοινῆς γεωργικῆς πολιτικῆς σύστημα εἰσφορῶν, ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸν μέτρον αὐτῆς, καὶ δὲν δύναται ἐν περιπτώσει ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου τῶν μερῶν, νὰ θεωρηθῆ ὡς φόρος ἰσοδυνάμου ἀποτελέσματος πρὸς τοὺς τελωνειακοὺς δασμοὺς κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 12 καὶ 37 τῆς Συμφωνίας Συνδέσεως. Περαιτέρω, κατὰ τὸ αὐτὸ πρωτόκολλον ἡ Κοινότης δηλοῖ ὅτι «εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἤθελον ἐπιβληθῆ εἰσφοραὶ καὶ ἐπὶ τῶν προϊόντων τούτων ἢ Ἑλλάς ἀπολαύει τοῦ ὑπὸ τῶν Κρατῶν - μελῶν ἐφηρμοσμένου ἐναντι ἀλλήλων συστήματος».

Φρονοῦμεν, ὅθεν, κατόπιν τῆς ἐκπεφρασμένης «*expressis verbis*» ἐν τῷ ὡς εἴρηται πρωτοκόλλῳ τῆς Συμφωνίας Συνδέσεως διακηρύξεως τῶν μερῶν, καθ' ἣν ἡ Ἑλλάς θὰ ἀπολαύῃ τοῦ ἐνδοκοινοτικοῦ καθεστώτος, ὅτι ἐλέγχεται νομικῶς ἀθεμελίωτον τὸ ἐπιχείρημα ὅπερ προβάλλεται ἀπὸ κοινοτικῆς θέσεως καὶ κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ θὰ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν προϊόντων, ἐφ' ὅσον αἱ ἐπὶ τούτων τιμαὶ θὰ εἶναι χαμηλότεραι τῶν διαμορφουμένων ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῆς Κοινότητος καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ πλήττουν τὴν παραγωγὴν ἐνὸς τῶν Κρατῶν - μελῶν αὐτῆς. Τοῦτο δέ, διότι ὡς ἀνεφέρθη ἀλλαχοῦ, αἱ ἐνδοκοινοτικαὶ καὶ ἀντισταθμιστικαὶ εἰσφοραὶ, ληξάσης τῆς μεταβατικῆς περιόδου κατηργήθησαν δι' ἅπαντα σχεδὸν τὰ προϊόντα τῆς Κοινότητος καὶ καθιερώθησαν ἐνιαῖα πλέον τιμαὶ δι' ὅλην τὴν γεωγραφικὴν ἔκτασιν τῆς Κοινότητος, συνεπῶς κατὰ τὴν ρητὴν ὡς ἄνω ἐπιταγὴν, ἡ Ἑλλάς θὰ ἔδει νὰ ἀπολαμβάνῃ τοῦ ὑπὸ τῶν Κρατῶν - μελῶν ἐφηρμοσμένου ἐναντι ἀλλήλων συστήματος καὶ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ἐλληνικῶν προϊόντων πρὸς τὰ κοινοτικά.

1) Περὶ βλ. Συμφωνία Συνδέσεως, παράρτημα III «πίναξ τῶν γεωργικῶν προϊόντων περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 37 παράγραφος 1 τῆς Συμφωνίας Συνδέσεως» κλάσις ὀνοματολογίας Βρυξελλῶν : EX 08.02 καὶ EX.1507 περὶ ἐσπεριδοειδῶν καὶ φυτικῶν ἐλαίων ἀντιστοίχως.

B. Ἡ ἐναρμόνισις τῆς γεωργικῆς πολιτικῆς Ἑλλάδος - Ε.Ο.Κ.

Τὸ πρόβλημα οὐδόλως θὰ ὑφίστατο ἂν πιστῶς εἶχον τηρηθῆ αἱ διατάξεις τῆς Συμφωνίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ ἄρθρου 33 καθ' ὃ : Ἡ λειτουργία καὶ ἀνάπτυξις τῆς Συνδέσεως ὡς πρὸς τὰ γεωργικὰ προϊόντα δέον νὰ συνοδεύονται ὑπὸ προοδευτικῆς ἐναρμονίσεως τῆς γεωργικῆς πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς γεωργικῆς πολιτικῆς τῆς Κοινότητος. Κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς κοινῆς γεωργικῆς πολιτικῆς, ἡ Κοινότης λαμβάνει ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸν τρόπον ἀποτελεσματικὸν τὴν ἰδιομορφίαν, τὰς δυνατότητας καὶ τὰ συμφέροντα τῆς ἐλληνικῆς γεωργίας.

Περαιτέρω δέ, τὸ αὐτὸ ἄρθρον εἰς τὴν παράγραφον αὐτοῦ 3 ὀρίζει ὅτι «Ἡ ἐναρμόνισις ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἰσότητα μεταχειρίσεως τῶν προϊόντων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἰδίων προϊόντων τῶν Κρατῶν - μελῶν εἰς τὰς ἀγορὰς τῶν συμβαλλομένων μερῶν...».

Δυστυχῶς, ἡ ρητῶς προβλεπομένη ἐναρμόνισις ὑπὸ τῶν ἄρθρων 33 καὶ 35 τῆς Συμφωνίας τῆς Συνδέσεως, εἰς τὰς σχετικὰς διαπραγματεύσεις ἐν Βρυξέλλαις, δὲν ἔτυχε μέχρι σήμερον τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ ἐν τοῖς πράγμασι οὐδὲν ἐπετεύχθη. Αἱ κατὰ καιροὺς προσπάθειαι τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ μετακινήσῃ τὴν διὰ τῆς ἀναβλητικότητος εἰς τὴν λήψιν ἀποφάσεως ἀρνητικὴν θέσιν τῆς Κοινότητος ἀπέβησαν ἀκαρποί. Οὕτω, λοιπόν, ὁ Ἕλληνας παραγωγὸς δὲν ἠδυνήθη μέχρι σήμερον νὰ καρπωθῆ τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα πρὸ πολλοῦ ἔχουν θεσπισθῆ ὑπὲρ τῶν συναδέλφων του παραγωγῶν τῆς Κοινότητος, ὡς τῆς βελτιώσεως τῶν καλλιεργειῶν του, τῆς ἐπιπέδου ἐξαγωγῆς τῶν γεωργικῶν προϊόντων πρὸς τὰ τρίτα κράτη, τῆς ἐνισχύσεως τῶν τιμῶν κλπ.

Λόγω τῆς ἰδιαίτερας σημασίας, ἣν παρουσιάζουν διὰ τὴν ἐλληνικὴν οἰκονομίαν τὰ προϊόντα, ὡς τὸ ἐλαιόλαδον καὶ τὰ ἐσπεριδοειδῆ, ἐπιφυλάττομεν κατωτέρω εἰδικὴν ἔρευναν περὶ τῆς ἐπιβαλλομένης ἐπὶ τούτων ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς. Ἡ ἐπιλογὴ αὕτη ἐγένετο οὐχὶ μόνον συνεπεία τῆς σπουδαιότητος τῶν προϊόντων τούτων ἀλλὰ καὶ τῆς ἀντιπροσωπευτικότητος ἀπὸ ἀπόψεως συστήματος ἐπιβολῆς εἰσφορῶν ἐπ' αὐτῶν. Ὡς ἀναλύεται κατωτέρω ἐπὶ τοῦ ἐλαιολάδου ἐφαρμόζεται τὸ σύστημα «deficiency payments», ἐπὶ δὲ τῶν ἐσπεριδοειδῶν τὸ «taxes compensatoires». Τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβολῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν οἴνων (5.11.70) δὲν θὰ ἀναλυθῆ εἰς τὴν παροῦσαν ἔρευναν.

IV. Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΛΑΙΟΛΑΔΟΥ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΑΝΤΙΣΤΑΘΜΙΣΤΙΚΗ ΕΙΣΦΟΡΑ

A. Τὸ καθιερωθὲν σύστημα

Καθιεροῦται γενικῶς σύστημα «deficiency payments». Ὅρίζεται ἐνδεικτικὴ τιμὴ εἰς τὸν παραγωγὸν (prix indicatif à la production), ὑφίσταται δὲ καὶ ἐνδεικτικὴ τιμὴ ἀγορᾶς (prix indicatif des marchés). Ἐκ τῆς θέσεως εἰς κίνησιν τοῦ μηχανισμοῦ τούτου δημιουργεῖται ἡ τιμὴ κατωφλίου (prix de seuil) καὶ προσδιορίζεται προεἰσπραξίς, εἰσφορὰ, (prélèvement), ἡ ὁποία προκύπτει ἐκ τῆς διαφοράς μεταξὺ διεθνοῦς τιμῆς καὶ τιμῆς κατωφλίου. Ἡ εἰσφορὰ αὕτη ἐπιβαρύνει

πᾶσαν εισαγωγὴν ἐκ τρίτων χωρῶν. Ἡ ἐνδοκοινοτικὴ ἐπενέργεια τοῦ prélèvement, ἰσχύουσα βασικῶς καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὡς καὶ μεταξὺ τῶν Κρατῶν - μελῶν τῆς Κοινότητος, προσδιορίζεται ἐκ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ prix de seuil καὶ τῆς ἰσχύουσης εἰς τρίτας χώρας τιμῆς μὲ μιαν μείωσιν (abattement forfaitaire) διὰ νὰ ὑπάρξῃ προτίμησις. Σημειοῦται ὅτι, μεταξὺ τῶν Κρατῶν - μελῶν, ἡ τιμὴ τοῦ ἐλαιολάδου εἶναι ἐνιαία. Ὡς πρὸς τὸ ἐλληνικὸν ἐλαιόλαδον, ὡσάκις ὑφίσταται διαφορὰ τιμῆς τούτου μετ' ἐκείνου τῆς Κοινότητος, παρέχεται δυνατότης ἐπιβολῆς prélèvement μεταξὺ Κοινῆς Ἀγορᾶς καὶ τιμῆς κατωφλίου (prix de seuil).

Ἄλλαις λέξεσι, εἰς τὴν ὑπὸ ἔρευναν περίπτωσιν, παρέχονται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἅπαντα τὰ πλεονεκτήματα τῆς Κοινότητος πλην τῆς πληρωμῆς ἐκ μέρους τοῦ F.E.O.G.A τοῦ deficiency payment. Δηλαδή τὸ ἐλληνικὸν ἐλαιόλαδον δύναται νὰ διατεθῇ εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Κοινότητος εἰς τὰς κοινοτικὰς τιμὰς, ἀλλ' ὁ Ἕλληνας παραγωγὸς δὲν δύναται νὰ εἰσπράξῃ τὴν διαφορὰν τῆς τιμῆς ἀπὸ τὸ F.E.O.G.A. Ἡ ἐνδιάμεσος αὕτη μεταχειρίσις τῆς Ἑλλάδος, ὑπαγορευθεῖσα ἐκ τῶν περιστάσεων εἶναι πράγματι ἡ συμφερωτέρα μέχρι τῆς υἱοθετήσεως τῆς ἐναρμονίσεως τῆς κοινῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς εἰς τὰ πλαίσια τῆς συνδέσεως.

B. «Εἰσφορὰ» ἐπὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἐλαιολάδου

Κατὰ τὸ ἔτος 1966 τὸ ἐξ ὑπουργῶν Συμβούλιον τῆς E.O.K. καθώρισε τιμὴν πωλήσεως τοῦ προϊόντος τούτου ἐντὸς τῆς Κοινότητος 780 δολλ. κατὰ τόννον (23.400 δρχ). Ὡς τιμὴ εἰσόδου, ἐφ' ὅσον τὸ ἐλαιον, θὰ εἰσάγεται ἐκ τρίτων χωρῶν 773 δολλ. (23.120 δρχ.) κατὰ τόννον. Αἱ ὡς ἄνω τιμαὶ ἀφοροῦν τὰ τρίτου βαθμοῦ ἐλαιόλαδα, τῶν ὁποίων ἡ διεθνὴς τιμὴ ἦτο 600 δολλ. Ἡ τελευταία αὕτη τιμὴ καταβάλλεται εἰς τὰς τρίτας χώρας, αἱ ὁποῖαι πραγματοποιοῦν ἐξαγωγὰς εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Κοινότητος, ἐπὶ δὲ τῆς τιμῆς ταύτης προστίθεται ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ ὕψους 173 δολλαρίων κατὰ τόννον, ὥστε νὰ ἐξισῶνεται ἡ τιμὴ «τσιφ» μὲ τὴν τιμὴν «εἰσόδου».

Τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1966 ἐπεβλήθη ἐπὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἐλαιολάδου ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ, ἡ ὁποία ὑπελογίσθη ὡς ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς «τιμῆς εἰσόδου» καὶ τῆς τιμῆς ἐξαγωγῆς τοῦ προϊόντος ἐκ τῆς χώρας, ὑψηλοτέρας τῆς καθορισθείσης διεθνoῦς τιμῆς. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἐπιβληθεῖσα εἰσφορὰ ἦτο μικροτέρα τῆς εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν εισαγωγῶν ἐκ τρίτων χωρῶν (καθεστῶς προτιμῆσεως τῆς Κοινότητος). Ἐφ' ὅσον, ὅμως, ἡ ἐπιβολὴ τῆς εἰσφορᾶς ἐπὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἐλαιολάδου ἐγένετο εἰς τὰ πλαίσια τῆς διαδικασίας ἐναρμονίσεως τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς, αὕτη θὰ ἔδει νὰ ἐπιβληθῇ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν ἡ τιμὴ ἐξαγωγῆς τοῦ ἐλληνικοῦ ἐλαιολάδου πρὸς τὰς χώρας τῆς Κοινότητος, ἦτο κατωτέρα τῆς ἐνιαίας τιμῆς εἰσόδου εἰς αὐτὴν τοῦ ἐν λόγῳ προϊόντος.

Συναφῶς πρὸς τὰ ἄνωτέρω, διὰ τὰ ἐλληνικὰ ἐλαιόλαδα, τὸ ἔτος 1966 κατεβάλλετο τιμὴ 730 δολλ., ἦτοι 21.900 δρχ. κατὰ τόννον καὶ τὸ παρακράτημα, ἡ ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ, ἦτο 43 δολλάρια μόνον. Συγκριτικῶς, λοιπόν, ἔχομεν κατὰ τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν ἔτος, ἐλαιόλαδον, προερχόμενον ἐκ τρίτων χωρῶν, πωλούμενον 18.000 δρχ. κατὰ τόννον ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐλληνικὸν τοιοῦτον πωλούμενον 21.900 δρχ.,

δηλαδή κατά 3.900 δρχ. περισσότερο. Σημειωθήτω ότι τὰ πάσης ἐξωτερικῆς προελεύσεως διὰ τὴν Ε.Ο.Κ. ἐλαιόλαδα δέον ὅπως ἐξισοῦντο μὲ τὴν τιμὴν τῶν 23.400 δραχμῶν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀγορὰν τῆς Κοινότητος.

Ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἑλληνικὴ τιμὴ ἐξαγωγῆς ἐλαιολάδου πρὸς τὴν Κοινότητα, προστιθεμένων τῶν ἐξόδων μεταφορᾶς, δὲν διεμορφώνετο κατωτέρα τῆς ἐνιαίας τιμῆς εἰσόδου καὶ ὡς ἐκ τούτου κατόπιν τῆς γενομένης παρεμβάσεως ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ πλαίσια τοῦ συμβουλίου τῆς Συνδέσεως ἡ ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορά ἐπὶ τῶν ἐξαγωγῶν τοῦ ἐλαιολάδου ἐμηδενίσθη ὑπὸ καθεστῶς προσωρινότητος τὴν 1ην Φεβρουαρίου 1967. Ἡ Ε.Ο.Κ. εὐρέθῃ τελικῶς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ ἐξοδα μεταφορᾶς τοῦ ἐλαιολάδου μέχρι τοῦ λιμένος Ἰμπέρια ἐξ 60 δολλ. κατὰ τόννον. Ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας, προστιθεμένων τῶν ἐξόδων μεταφορᾶς εἰς τὴν ἑλληνικὴν τιμὴν ἐλαιολάδου, ἡ τιμὴ ἐξαγωγῆς αὐτοῦ ἐξισοῦται μὲ τὴν τιμὴν «εἰσόδου», τὴν ὁποίαν ἔχει καθορίσει ἡ Κοινότης διὰ τὰς τρίτας ἐν γένει χώρας. Ἡ ἀντισταθμιστικὴ, πάντως, εἰσφορά ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐλαιολάδου τὰ τρία τελευταῖα ἔτη, ρυθμιζομένη κατὰ δεκαπενθήμερα ἢ ἐβδομαδιαίως, ἐκυμάνθη μεταξύ τοῦ μηδενὸς (κατὰ τὸ μεγαλύτερον χρονικὸν διάστημα) καὶ τοῦ 47,10 δολλ., ὅπερ ἴσχυσεν ἄπαξ (Β' 150ῆμερον Ἀπριλίου 1968).

Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν ὅτι ἡ ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορά ἐπὶ τοῦ εἰσαγομένου εἰς τὴν Ε.Ο.Κ. ἐλαιολάδου διὰ τὴν ἐβδομάδα π.χ. 9 ἕως 15 Φεβρουαρίου 1970 καθορίσθη ὡς ἐξῆς : Φυσικὸν ἐλαιόλαδον : διὰ τὸ ἑλληνικὸν μηδέν, Τυνησίας μηδέν, Μαρόκου 11,40 δολλ., λοιπῶν τρίτων χωρῶν 15,40 δολλ. κατὰ τόννον. Ἀνακαθαρισμένον ἐλαιόλαδον (ραφινέ) : προερχόμενον ἀπὸ ἄγνόν ἢ κουπαρισμένον ἄγνόν, διὰ τὸ ἑλληνικὸν μηδέν, διὰ τὸ ἐκ Τυνησίας καὶ Μαρόκου 18,20 δολλ., διὰ τὸ ἐκ λοιπῶν χωρῶν 50,20 δολλ. κατὰ τόννον.

Γ. Ἔτερα συναφῆ θέματα

Εἶναι εὐλόγον νὰ παρατηρηθῇ ὅτι μετὰ τοῦ ὡς ἄνω ζητήματος συνδέεται καὶ τὸ θέμα τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν ἐλαιοπαραγωγῶν. Διὰ τὴν στήριξιν τοῦ εἰσοδήματος τῶν ἐλαιοπαραγωγῶν τῆς Κοινότητος, ἔχει καθορισθῆ αἰσθητῶς ὑψηλότερα τιμὴ ἀπὸ ἐκείνην τῆς ἀγορᾶς. Τὴν προκύπτουσαν σοβαρὰν διαφορὰν καταβάλλει τὸ εἰδικὸν ἀγροτικὸν ταμεῖον (F.E.O.G.A.) τῆς Κοινότητος, ὅπερ τελικῶς καλύπτει τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῆς σχετικῆς δαπάνης ἐκ τῶν ἀντισταθμιστικῶν εἰσφορῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιβάλλονται ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων ἐλαιολάδων.

Δυστυχῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐν λόγῳ ταμεῖον τῆς Κοινότητος δὲν συνεισφέρει ὑπὲρ τῆς στήριξεως τοῦ εἰσοδήματος τῶν παραγωγῶν της, ἐφ' ὅσον τὸ θέμα τοῦτο ἔχει συνδεθῆ μὲ τὸ γενικώτερον πρόβλημα ἐναρμονίσεως τῆς γεωργικῆς πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος μὲ αὐτὴν τῆς Κοινότητος.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης κατέστη ὁ μεγαλύτερος ἀγοραστὴς τοῦ ἑλληνικοῦ ἐλαιολάδου ὡς προκύπτει ἐκ σχετικῶν στοιχείων στατιστικῆς. Κατὰ τὴν περίοδον μάλιστα 67-68 ἡ Ἑλλάς κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν μεταξύ τῶν προμηθευτῶν ἐλαιολάδου τῆς Κοινότητος. Εἰδικώτερον, αἱ ἑλληνικαὶ ἐξαγωγαὶ ἐλαιολάδου πρὸς τὴν Κοινότητα ἐκάλυψαν κατὰ τὴν περίοδον 1967-1968 τὰ 50% τοῦ συ-

νόλου τῶν κοινοτικῶν εἰσαγωγῶν. Αἱ κοινοτικαὶ εἰσαγωγαὶ ἐλαιολάδου κατὰ χώραν προελεύσεως (εἰς χιλ. τόννων) ἔχουν ὡς ἐξῆς: ἐξ Ἑλλάδος 42,304, ἐκ Τυνησίας 22,508, ἐξ Ἰσπανίας 12,113, ἐξ Ἀλγερίας 1.735, ἐκ Τουρκίας 1.314 καὶ ἐκ Μαρόκου 777.

Συμπερασματικῶς καὶ ἐξ ὅσων μέτρων υἰοθετοῦνται εἰς τὰ πλαίσια τῶν κρατῶν-μελῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ὡς πρὸς τὸ προῖον τοῦτο, διαφαίνεται ἡ ἀνάγκη ὅπως ληφθοῦν καὶ ἐφαρμοσθοῦν τοιαῦτα μέτρα καὶ ἐν Ἑλλάδι ὡς: 1) ἡ ἐνίσχυσις τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ἐλαιοπαραγωγοῦ δι' ἀπ' εὐθείας χορηγήσεων ἢ καὶ ἀπαλλαγῶν, 2) αἱ διαμορφούμεναι ἐκάστοτε τιμαὶ μὴ ἀπέχουσι τῶν τιμῶν κατωφλίου τῆς Ε.Ο.Κ., μείον τὰ ἐξοδα τῆς μεταφορᾶς, 3) ἡ ἐξυγίανσις καὶ ἡ αὐτοδυναμία τοῦ τομέως τοῦ ἐν λόγῳ προϊόντος εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τῆς καταλλήλου κρατικῆς παρεμβάσεως κλπ.

V. ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΜΙΣΤΙΚΗΣ ΕΙΣΦΟΡΑΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΟΕΙΔΩΝ

Πᾶν ὅ,τι συνδέεται μὲ τὸ θέμα τῶν ἐσπεριδοειδῶν εἶναι, ὡς εἰκόσ, σπουδαίον ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας μας, ἐπὶ τοσοῦτον μάλιστα, καθ' ὅσον τοῦτο δύναται νὰ ἔχη σοβαρὰς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῶν ἐξαγωγῶν τῶν προϊόντων τῆς κατηγορίας αὐτῆς. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Κ. ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν ἐσπεριδοειδῶν, δυνάμενη ν' ἀποτελέσῃ ἀνασχετικὸν παράγοντα διὰ τὰς ἐξαγωγάς, αἱ ὁποῖαι βασικῶς ἐντάσσονται εἰς τὰ πλαίσια τῆς διεθνούς παραγωγῆς καὶ τῆς ἐμπορίας, χρήζει ἰδιαιτέρας ἐρεύνης καὶ προσοχῆς ὡς θὰ ἀναπτυχθῇ κατωτέρω.

Τὸ βασικὸν θέμα τῆς ἀναλύσεως αὐτῆς εἶναι («τῶν πορτοκαλίων»), λαμβανόμενον ὡς τυπικὸν παράδειγμα λειτουργίας τοῦ μηχανισμοῦ τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς ἀπὸ πλευρᾶς διεθνῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν καὶ ἐπιβαλλομένων εἰς τὸν ἐσωτερικὸν χώρον τῆς Ε.Ο.Κ. ἐνιαίων τιμῶν (').

1) Γενικῶς τὸ θέμα τῆς ρυθμίσεως κοινῆς ὀργανώσεως ἀγορῶν ἐπὶ τῶν φρούτων καὶ λαχανικῶν εἰς τὰ πλαίσια τῆς Κοινότητος ρυθμίζεται βασικῶς ὑπὸ: τῶν α) ἄρθρων 42 καὶ 43 τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης, β) τοῦ Κανονισμοῦ n° 23 τοῦ Συμβουλίου (J. O. n° 30 τῆς 20.4.62, σελ. 965) περὶ δημιουργίας κοινῆς ὀργανώσεως ἀγορῶν εἰς τὸν ἐν λόγῳ τομέα, γ) τοῦ Κανονισμοῦ n°25 τοῦ Συμβουλίου (J.O. n° 30 τῆς 20.4.62, σελ. 991) περὶ χρηματοδοτήσεως τῆς Κοινῆς γεωργικῆς πολιτικῆς, δ) τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου n° 17/64/C.E.E. (J.O.n° 34 τῆς 27.2.64, σελ. 586) περὶ τῶν ὄρων συνδρομῆς τοῦ F.E.O.G.A. καὶ ε) τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου n° 159 66/C.E.E. τῆς 25.10.1966 (J.O. n° 192 τῆς 27.10.66, σελ. 3286) ρυθμίζων συμπληρωματικῶς τὴν κοινὴν ὀργάνωσιν τῶν ἀγορῶν ἐπὶ τῶν φρούτων καὶ λαχανικῶν.

A. Το ζήτημα τῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν πορτοκαλίων (1)

Δυστυχῶς οἱ κανονισμοὶ τῆς Ε.Ο.Κ. καὶ δὴ ὁ ὑπ' ἀριθ. 159/66, λαμβανόμενοι μονομερῶς ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Κ., ἀφοροῦν τὰ Κράτη - μέλη αὐτῆς καὶ τὰς σχέσεις της μετὰ τῶν μὴ μελῶν. Ἡ Ἑλλάς, μὴ ἔχουσα de jure δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν λήψιν ἀποφάσεων τῆς Ε.Ο.Κ., ἀγνοεῖται πολλάκις καὶ ὑφίσταται τὴν δυσμενῆ γενικὴν μεταχείρισιν τῶν τρίτων πρὸς τὴν Κοινότητα κρατῶν. Οὕτως, ὁ κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 159/66, ποιούμενος τῆς ἄνω διακρίσεως εἰς τὸν τίτλον III αὐτοῦ δὲν κατοχυρώνει τὴν ἐλληνικὴν θέσιν καὶ τὰ δικαιώματα τῆς συνδεδεμένης μετὰ τῆς Ε.Ο.Κ. χώρας μας. Ἡ ἠθελημένη αὕτη ἄγνοια τῆς Ἑλλάδος εἰς κοινοτικούς κανονισμούς, ἥτις θὰ ἦδύνατο νὰ εἶναι ὑπὸ μορφήν ἐξαιρέσεως εἰς τὸν κανόνα τῶν θεωρουμένων ὡς τρίτων κρατῶν, δὲν δύναται νὰ παραβλάψῃ τὰ δικαιώματα αὐτῆς, πηγάζοντα ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς Συμφωνίας τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ὁποίων καὶ μόνον διέπεται ἡ σύνδεσις κατὰ τὸν νομικὸν κανόνα (*lex specialis derogat generalis*). Ἡ Συνθήκη τῆς Ρώμης καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενα λοιπὰ νομοθετήματα (κανονισμοί, κατευθυντήριοι διατάξεις κλπ.) εἶναι *res inter alios acta* καὶ δὲν δύνανται νὰ ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, εἰμὴ μόνον ἐὰν τὸ Συμβούλιον Συνδέσεως ἀποφασίσῃ ἄλλως. Τοιαύτη δὲ ἀπόφασις δὲν ἐλήφθη καθ' ὅσον γνωρίζομεν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τούτου.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐπιβολῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν πορτοκαλίων ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Τὸ ἐξ ὑπουργῶν Συμβούλιον τῆς Ε.Ο.Κ. τῆ προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς, υἰοθέτησε κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 24/25 Νοεμβρίου 1969, κανονισμοὺς προσδιορίζοντας τὰς τιμὰς βάσεως καὶ τιμὰς ἀγορᾶς τῶν πορτοκαλίων καὶ τῶν μανταρινίων διὰ τὴν ἐμπορικὴν περίοδον 1969/1970(2). Παραλλήλως, ἡ Ἐπιτροπὴ ὥρισε τὴν 26 Νοεμβρίου, τὰς τιμὰς ἀναγωγῆς (*prix de référence*) διὰ τὰς ὡς ἄνω κατηγορίας προϊόντων καὶ τινῶν ἄλλων ὁμοειδῶν τούτων καὶ τὴν 5ην Δεκεμβρίου 1969 τοὺς συντελεστὰς ἀναπροσαρμογῆς τῆς προβλεφθείσης τιμῆς ἀγορᾶς (3).

Τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1969 ἐπεβλήθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ε.Ο.Κ. ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων εἰς τὴν Κοινότητα ἐλληνικῶν πορτοκαλίων τῆς ποικιλίας «μέρλιν». Αὕτη ἐτέθη κατ' ἀρχὴν δι' ἓν 5ήμερον, ἥτοι μέχρι τῆς 20ης τοῦ ἰδίου μηνός, ἴσχυσεν ὅμως ἐν τοῖς πράγμασι μέχρι τῆς 27ης Δεκεμβρίου. Ὡς αἰτιολογικὸν τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἐν λόγῳ εἰσφορᾶς ἀναφέρεται, ἅφ' ἑνὸς μὲν παρέμβασις θιγομένου Κράτους - μέλους ὁμοειδοῦς παραγωγῆς, ἅφ' ἑτέρου δὲ ἡ προσφορά ἐλληνικῶν πορτοκαλίων εἰς τιμὰς χαμηλοτέρας τῶν ὑπὸ τῆς κοινότητος ὀριζομένων

1) Κατὰ τὴν ἐξαγωγικὴν περίοδον 69/70 ἡ Ἑλλάς ἐξήγαγεν 123 χιλιάδας τόννων πορτοκαλίων ἐναντι 172 χιλ. τ. τῆς Ἰταλίας. Ἡ γνωστὴ ὀργάνωσις C.L.A.M. εἰς τὸν πίνακα τῶν πιθανῶν ἐξαγωγῶν διὰ τὴν περίοδον 70-71 φέρει τὰς ἐξ Ἑλλάδος ἐξαγωγὰς εἰς 150 χ.τ. καὶ εἰς 190 τὰς Ἰταλικὰς.

2) Ὁρα : Journal Officiel τῶν Κοινοτήτων L 298 τῆς 27.11.1969.

3) Ὁρα : Journal Officiel L 306 τῆς 6.12.1969.

«prix de référence» αναλογιστικῶν τιμῶν. Συμφώνως πρὸς τοὺς κανονισμοὺς τῆς Ε.Ο.Κ., ἐὰν ἡ ὁμοειδῆς παραγωγὴ Κράτους - μέλους αὐτῆς θίγεται ἐξ ἐξαγωγῶν ἐσπεριδοειδῶν, δύναται τοῦτο νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιβολὴν ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς.

Τὸ ὕψος τῆς εἰσφορᾶς δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ὑπὸ τῆς Κοινότητος ὀριζομένης ἀναλογιστικῆς τιμῆς καὶ τῆς τιμῆς εἰσαγωγῆς τῶν προϊόντων τούτων.

Ἐπομένως, συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω αἱ τιμαὶ τῶν ἐλληνικῶν πορτοκαλίων θὰ ἔδει ἐκάστοτε νὰ προσαρμύζωνται τουλάχιστον εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς «πρὶ ντὲ ρεφεράνς». Τοῦτο βασικῶς κατὰ τὰς ἀπόψεις τῶν Κοινοτικῶν.

Ἡ ἐπιβληθεῖσα εἰσφορὰ ἀνελοῦσα εἰς 5,49 μάρκα Γερμανίας ἀνὰ 100 χιλιόγραμμα νέτο, εἰσαγομένων πορτοκαλίων, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα: α) τὴν ἐπιβάρυνσιν τῶν ἐλληνικῶν πορτοκαλίων ἐξαγωγῆς κατὰ 0,45 δρχ. ἀνὰ κιλὸν καὶ β) τὴν σχετικὴν ἀνάσχεσιν τῆς ἐξαγωγικῆς ροῆς τῶν πορτοκαλίων τῆς ποικιλίας «μέρλιν» πρὸς τὴν περιοχὴν τῆς Κοινότητος.

Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μηνὸς ἀπὸ τῆς ἄρσεως τῆς τοῦ πρώτου ἐπιβληθείσης ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς, ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ε.Ο.Κ. ἐπαναλαμβάνει τὴν χρῆσιν τοῦ μέτρου τούτου καὶ ὅπως ἀπροσδοκῆτως ἐπιβάλλει εἰσφορὰν ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν πορτοκαλίων ἐξ 69 λεπτῶν κατὰ κιλὸν, ἢ εἰσπραξίς τῆς ὁποίας ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου τῆς 14ης πρὸς 15ην Φεβρουαρίου.

Κατόπιν τοῦ αἰφνιδίως ἐπιβληθέντος δυσμενοῦς μέτρου διὰ τὰς πρὸς τὰς χώρας τῆς Ε.Ο.Κ. ἐξαγωγᾶς ἐλληνικῶν πορτοκαλίων ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις διὰ τῆς ἐν Βρυξέλλαις μονίμου ἀντιπροσωπίας της παρὰ τῇ Ε.Ο.Κ., ζητεῖ ἐπειγόντως τὴν σύγκλησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Συνδέσεως, ἣτις λαμβάνει χώραν τὴν 20ὴν Φεβρουαρίου καὶ ἀποφασίζεται ἡ ἄρσις τῆς ἐν λόγω εἰσφορᾶς τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς συγκλήσεως. Οὕτως, ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος ἤρε τὴν ἀντισταθμιστικὴν εἰσφορὰν ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν πορτοκαλίων. Τὸ γεγονός τοῦτο, τῆς ἀπλῆς ἄρσεως τῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς δὲν ἤρκει, κατὰ τὴν ἀποψίν μας, διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἐπενεχθεῖσαν αὐθαίρεσίαν τῆς Ε.Ο.Κ. εἰς βάρους τῆς Ἑλλάδος.

Β. Ἐπιβολὴ ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν ροδακίνων

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν πορτοκαλίων καὶ ἡ μὴ ὀριστικὴ διευθέτησις αὐτῆς, ἐδημιούργησε «κακὸν προηγούμενον», τὸ ὅποιν ἐγκαίρως καὶ πρὸς ἀρμοδίαν κατεύθυνσιν εἶχεν ἐπισημανθῆ ἐκ μέρους μας. Οὕτω, τὴν 22αν Ἰουλίου 1970 ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιβάλλῃ φόρον ἐκ 3 U.C. ἀνὰ 100 κιλὰ ἐπὶ τῶν ροδακίνων ἐλληνικῆς προελεύσεως, μὲ τὸ αἰτιολογικὸν ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν δύο ἡμερῶν αἱ τιμαὶ εἰσόδου τῶν ἐλληνικῶν ροδακίνων διετηρήθησαν εἰς ἐπίπεδον κατώτερον τῶν 0,5 U.C. τῶν τιμῶν «prix de référence» τῆς Κοινότητος. Ὁ ἐπιβληθεὶς φόρος εἶναι ἡ διαφορὰ τῶν δύο τιμῶν. Περαιτέρω, ἡ ἀπόφασις καθώριζεν ὅτι, ὅτε ἡ ἀρμοδία πρὸς τοῦτο ἐπιτροπὴ τῆς Ε.Ο.Κ. διαπιστώσῃ τὴν ἐκ νέου ἐπαναφορὰν τῶν τιμῶν εἰσόδου τῶν ἐλληνικῶν ροδακίνων εἰς ἐπίπεδον ἀνώτερον τῆς κοινοτικῆς prix de référence, ἢ ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ θὰ καταργηθῇ.

Γ. Τὸ πρόβλημα τῶν ἐπιδοτήσεων

Ὁ Κανονισμὸς Νο 23 τῆς Ε.Ο.Κ., ὁ ὁποῖος ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ τομέως τῶν φρούτων καὶ λαχανικῶν προβλέπει καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν συστημάτων οἰκονομικῶν ἐνισχύσεων. Ὁ ἐν λόγῳ κανονισμὸς προβλέπει τὴν ἐφαρμογὴν εἰς τὸν τομέα τοῦτον τῶν ἄρθρων 92 ἕως 94 τῆς Συνθήκης, περὶ ἐλέγχου τῶν χορηγουμένων οἰκονομικῶν ἐνισχύσεων, αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται ἐντὸς τῶν Κρατῶν - μελῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταργηθῇ πᾶσα ἐνίσχυσις ἱκανὴ νὰ ὑπονομεύσῃ τοὺς ὄρους ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ καὶ νὰ βλάψῃ τὰς συναλλαγὰς μεταξὺ τῶν Κρατῶν - μελῶν.

Οὕτως, αἱ ἐπιδοτήσεις πρὸς τὰ ἐσπεριδοειδῆ, τόσον εἰς τὰ πλαίσια τῶν Κρατῶν - μελῶν, ὅσον ἐν Ἑλλάδι (ἐφ' ὅσον ἀπαιτῆται ἡ ἴση μεταχειρίσις τῶν προϊόντων τούτων) δεόν νὰ ἔχουν χαρακτῆρα ἐνισχύσεων διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς διαρθρώσεως τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ἐμπορίας καὶ οὐχὶ ἐπιδοτήσεων δι' ἐξαγωγὴν ἢ δι' ἐνίσχυσιν τοῦ εἰσόδηματος τοῦ παραγωγοῦ (1).

Λόγῳ τῆς σπουδαίας σημασίας, ἣν παρουσιάζει τὸ θέμα, παραθέτομεν κατωτέρω τὴν ἀπάντησιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς γραπτῆς ἐρωτήσεως ὑπ' ἀριθ. 163/70 τοῦ Ἰταλοῦ κ. Τσιφαρέλλι σχετικῶς μὲ τὰς ἐπιδοτήσεις, τὰς ὁποίας παρέχει ἡ Ἑλλάς εἰς τὰς ἐξαγωγὰς γεωργικῶν προϊόντων καὶ ἂν ἐσχεδίαζεν ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ παρέμβῃ προκειμένου (ἢ ἀπαύση ὑφισταμένη τὸ ταχύτερον δυνατὸν μία κατάστασις ὁπωσδήποτε προκατειλημμένη ἐναντι τῆς ἰταλικῆς γεωργίας). Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἐπιτροπῆς ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἡ Ἐπιτροπὴ ἔλαβε γινῶσιν τῶν παρεμβάσεων τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸν γεωργικὸν τομέα. Αἱ παρεμβάσεις αὗται συχνάκις ἔλαβον χώραν ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ βάσει τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐξαγωγῶν τῆς ἐσοδείας. Τὸ ἄρθρον 39 τῆς Συμφωνίας τῶν Ἀθηνῶν προβλέπει ὅτι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων τῶν σχετικῶν μὲ τοὺς κανόνας ἀνταγωνισμοῦ (πρβ. ἄρθρον 51 τῆς Συμφωνίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τύουν ἐφαρμογῆς ἐπὶ τῆς παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας τῶν γεωργικῶν προϊόντων, εἰ μὴ μόνον ἐὰν τοῦτο ἀποφασισθῇ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Συνδέσεως, ὅπερ ἀποφαίνεται μετὰ τὴν λήψιν τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων, τῶν ἀφορωσῶν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων ἀνταγωνισμοῦ παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας τῶν γεωργικῶν προϊόντων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Κοινότητος. Τὸ ἄρθρον τοῦτο οὐδέποτε ἐφηρμόσθη ἄνευ ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Συνδέσεως.

Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν παραλείπει νὰ λαμβάνῃ τὰς ἐπιβαλλομένας πρωτοβουλίας, ὡσάκις ἀπειλοῦνται σοβαρῶς τὰ συμφέροντα τῆς κοινοτικῆς γεωργικῆς παραγωγῆς. Οὕτως, ἡ ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορὰ ἢ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Κανονισμοῦ 23, ὁ ὁποῖος προβλέπει τὴν κοινὴν ὀργάνωσιν τῆς ἀγορᾶς εἰς τὸν τομέα τῶν φρούτων καὶ λαχανικῶν ἐλληνικῆς προελεύσεως καὶ δὴ ἐπὶ τῶν πορτοκαλίων καὶ τῶν ροδακίνων.

Ἡ ἐλληνικὴ θέσις, ὡς θὰ ἀναλύσωμεν κατωτέρω, δεόν ν' ἀκολουθῇ πιστῶς τὴν γραμμὴν ὅτι πρόκειται περὶ δυσμενοῦς μεταχειρίσεως τῶν προϊόντων τῆς, ἐφ' ὅσον

1) Ἀρχικῶς αἱ ἐνίσχυσις διὰ τὴν βελτίωσιν γεωργικῶν ἐκμεταλλεύσεων καὶ ἐφαρμογῆς σχεδίων, ἀνήρχοντο εἰς 25 % τοῦ ἐπενδυομένου κεφαλαίου. Ἀπὸ τοῦ 1969 τὸ ποσοστὸν τοῦτο ἔφθασε εἰς 45 % δι' ὠρισμένα σχέδια τῆς κατηγορίας αὐτῆς, λαμβανομένης πάντοτε ὑπ' ὄψιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως ὠρισμένων περιοχῶν.

αί αντισταθμιστικά εισφορά δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς τὰς ἐξαγωγὰς τῆς Ἑλλάδος, δεδομένου ὅτι αὕτη δὲν εἶναι τρίτη χώρα ὡς πρὸς τὸ ἐνδοκοινοτικὸν καθεστῶς, μεθ' οὗ ἡ Συμφωνία Συνδέσεως προβλέπει πλήρη ἐναρμόνισιν, ἡ ὁποία βραδύνει οὐχὶ πάντως ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς Ἑλλάδος.

Δ' Προβλήματα καὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ δημιουργηθέντος ζητήματος

Ἀσχέτως τοῦ συννόμου ἢ μὴ, τοῦ ὅλου θέματος τῆς ἐπιβολῆς αντισταθμιστικῆς εισφορᾶς ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν ἐσπεριδοειδῶν ἐν γένει καὶ κατ' ἰδίαν ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν πορτοκαλίων, ὅπερ ἐλέγχεται περαιτέρω, ἐνταῦθα δεόν νὰ διατυπωθοῦν αἱ ἀκόλουθοι παρατηρήσεις:

α) Ἡ τὸ δεῦτερον ἐπιβληθεῖσα εισφορὰ ἐλέγχεται ὡς παντελῶς ἀδικαιολόγητος καθ' ὅτι τὴν ἐποχὴν αὐτὴν αἱ τιμαὶ προσφορᾶς τῶν ἐλληνικῶν πορτοκαλίων, τῶν εἰσαγομένων εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Κοινότητος εὐρίσκονται εἰς πολὺ ὑψηλότερον ἐπίπεδον τῶν τιμῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ε.Ο.Κ, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπέβαλλε τὴν ἐν λόγῳ εισφορὰν (κατὰ Δεκέμβριον 1969).

β) Τὸ ὅτι ἡ ἐκ νέου ἐπιβληθεῖσα εισφορὰ, εἶναι μεγαλύτερα τῆς κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξαγωγικῆς περιόδου τοιαύτης (παρὰ τὸ γεγονὸς τῆς ἐν τῷ μεταξύ ἀυξήσεως τῆς τιμῆς τῶν πορτοκαλίων), καταδεικνύει σαφῶς τὸ ἀβάσιμον τοῦ λόγου τῆς ἐπιβολῆς τοῦ δασμοῦ τούτου.

γ) Τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον τῆς ἐπιβολῆς τοῦ μέτρου τούτου ἐνισχύει τὸ ἀδικαιολόγητον τῆς ἐπιβολῆς του, ἀν ληφθῆ μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι, κατὰ τὸν ὑποπτον χρόνον τῆς ἐπιβολῆς του, ἐν Μονάχῳ, εὐρίσκοντο 500 τόννοι πορτοκαλίων ἀνεκτελώνιστοι καὶ σημαντικαὶ ποσότητες εὐρίσκοντο καθ' ὁδὸν πρὸς Γερμανίαν.

δ) Ἐκ τῶν πραγμάτων, ὡς ταῦτα ἔλαβον χώραν, διαφαίνεται πρόθεσις ἀνίσου μεταχειρίσεως τῆς ἐλληνικῆς ἐξαγωγῆς πορτοκαλίων ἐντὸς τῆς Ε.Ο.Κ. Τοῦτο δὲ καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Ο.Κ. ἐδημοσιεύθη ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς λήψεως τοῦ μέτρου περὶ ἐνισχύσεως τῆς ἐμπορικῆς παραγωγῆς πορτοκαλίων εἰς τὴν κοινοτικὴν περιοχὴν μέχρι τοῦ 1972 διὰ ποσοῦ 2,20 δρχ. ἀνὰ κιλὸν παραγομένου προϊόντος.

ε) Ὑπὸ τὸ καθεστῶς τῆς εισφορᾶς, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἀνωτέρω ἐνισχύσεως τῶν παραγωγῶν τῆς Κοινότητος καὶ τῆς ἀνοδικῆς κινήσεως τῶν τιμῶν, τῶν πορτοκαλίων, λόγῳ προκεχωρημένης ἐποχῆς, αἱ περαιτέρω ἐξαγωγὰὶ ἀνεστάλησαν ὡς οὔσαι ἀσύμφοροι. Οὕτως, ἐν τοῖς πράγμασι τὸ γεγονὸς ἐσήμαινε προσωρινὴν διακοπὴν τῶν πρὸς Ε.Ο.Κ. ἐξαγωγῶν.

VI. Η ΟΡΘΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ

Ἡ διευθέτησις τῆς διαφορᾶς μεταξὺ Ἑλλάδος-Ε.Ο.Κ. ἐπετεύχθη, ὡς ἐλέχθη, διὰ τῆς ἄρσεως τῆς ἐκάστοτε ἐπιβληθείσης αντισταθμιστικῆς εισφορᾶς ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος. Ἡ λύσις θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς ἱκανοποιούσα, πρακτικῶς τουλάχιστον, τὴν ἐλληνικὴν θέσιν. Καθ' ἡμᾶς τὸ κέντρον βάρους τοῦ ὅλου προβλήματος

δὲν εἶναι ἡ προσκαίριως ἱκανοποιούσα λύσις. Δέον νὰ παρατηρηθῇ ὅτι ἡ ἀποδοχὴ ἔστω καὶ προσωρινῶς ἀποφάσεων ἀσυμβιβάστων εἰς τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Συμφωνίας τῆς Συνδέσεως δὲν ὠφελεῖ τόσο βραχυπροθέσμως ὅσον καὶ μακροπροθέσμως τὴν ἐλληνικὴν θέσιν, καθ' ὅσον μάλιστα ἐνισχύει τοὺς ἐπιμένοντας εἰς τὴν μείωσιν τῆς νομικῆς δυνάμεως τῶν διατάξεων τῆς Συμφωνίας αὐτῆς καὶ συγχρόνως δημιουργεῖ «κακὸν προηγούμενον» (1). Πρὸς τὸ θέμα ὅπερ δημιουργεῖ τὸ βάσιμον ἢ μὴ τῆς ἐπιβληθείσης εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν ἐσπεριδοειδῶν συνδέονται καὶ αἱ ἐξῆς παρατηρήσεις :

1ον) Τὸ ἐπίμαχον τοῦτο ζήτημα τῆς εἰσφορᾶς ἔχει στενὴν συνάφειαν μὲ ἐκεῖνο τῆς ὅλης ἐναρμονίσεως τῆς γεωργικῆς πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ε.Ο.Κ. Ἡ ρητῶς προβλεπομένη τοιαύτη ἐναρμόνισις ὑπὸ τῶν ἄρθρων 33 καὶ 35 τῆς Συμφωνίας Συνδέσεως, δυστυχῶς παραμένει εἰσέτι ἀπραγματοποίητος καὶ ἀπὸ τοῦ 1962 οὐδὲν ἐπετεύχθη ἐπ' αὐτοῦ. Αἱ κατὰ καιροὺς προσπάθειαι τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ μετακινήσουν τὴν διὰ τῆς ἀναβλητικότητος εἰς τὴν λήψιν ἀποφάσεως, ἀρνητικὴν θέσιν τῆς Κοινότητος ἀπέβησαν ἄκαρποι. Οὕτως, ὁ Ἕλληνας παραγωγὸς οὐχὶ μόνον δὲν ἠδυνήθη νὰ καρπωθῇ τῶν πλεονεκτημάτων τὰ ὅποια πρὸ πολλοῦ ἔχουν θεσπισθῆ ὑπὲρ τῶν συναδέλφων του παραγωγῶν τῆς Κοινότητος, ἀλλ' ὡς νὰ μὴ ἔδει παρακωλύεται εἰς τὴν ἐξαγωγὴν τῶν προϊόντων του, ὑπὸ μέτρων ὡς ἐκεῖνου τῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς.

2ον) Τὰ ἐλληνικὰ συμφέροντα ἐπὶ τῶν ἐσπεριδοειδῶν φαίνονται ὅτι θὰ θιγοῦν μακροπροθέσμως καὶ ἐκ τῶν συναπτομένων ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Κ. συμφωνιῶν μετὰ τρίτων κρατῶν καὶ δὴ τοῦ λεκανοπεδίου τῆς Μεσογείου δι' ὧν παραχωροῦνται δασμολογικαὶ ἀτέλεια ἢ προτιμήσεις. Εἰς τὰς ἐν λόγω περιπτώσεις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 64 τῆς Συμφωνίας Συνδέσεως, δέον ὅπως προηγούνται διαβουλεύσεις ἵνα ληφθοῦν ὑπ' ὅσιν τὰ ἐλληνικὰ συμφέροντα. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ στάσις τῆς Ε.Ο.Κ. ἐναντι τῆς Ἑλλάδος δὲν φαίνεται νὰ εἶναι παντελῶς ἄσφογος ἐφ' ὅσον, ἂν καλῶς γνωρίζωμεν, τὸ σύνθημα συμβαίνει εἶναι ὅτι προβαίνει εἰς τὰς ἐπιβαλλόμενας διαβουλεύσεις a posteriori, πρᾶγμα ὅπερ ἀσθενεῖ τὴν ἣν ἔχει ἐκ τοῦ ἄρθρου 64 ὑποχρέωσιν.

Οἴκοθεν νοεῖται ὅτι αἱ συμβάσεις αὗται, εὐνοοῦσαι τὰς εἰς τὴν Ε.Ο.Κ. εἰσαγωγὰς ἐσπεριδοειδῶν ἐκ τρίτων χωρῶν, τείνουν νὰ ἐξαφανίσουν τὰ πλεονεκτήματα τῆς κοινοτικῆς μεταχειρίσεως, ποὺ ἀπολαμβάνει μέχρι σήμερον ἡ Χώρα μας.

3ον) Τὰ ἐλληνικὰ ἐσπεριδοειδῆ εὐρίσκονται ἐνώπιον ἀσκουμένου εἰς βάρος των ἐντόνου ἀνταγωνισμοῦ τόσο ἐκ μέρους τρίτων ἀνταγωνιστριῶν χωρῶν, αἱ ὅποια ἐφαρμόζουν τὸ σύστημα τῆς ἰσχυρᾶς πριμοδοτήσεως τοῦ ἐξ ἐξαγωγῶν εἰσαγομένου συναλλάγματος, ὅσον καὶ ἐκ τῶν ἐνδοκοινοτικῶν μέτρων προστασίας τῆς παραγωγῆς τῶν προϊόντων τούτων, ὡς τῆς χορηγουμένης ἐπιδοτήσεως ἐκ μέρους τοῦ γεωργικοῦ ταμείου (F.E.O.G.A.) ὑπὲρ τῶν ἐξαγωγῶν πορτοκαλίων - μανδαρινίων, ἐξαγο-

1) Οὕτως, ἡ Ε.Ο.Κ. βραδύτερον, τὴν 5.11.70 ἐπέβαλλεν ἀντισταθμιστικὴν εἰσφορὰν ἐπὶ τῶν οἴνων, ἐνεργῶσα μονομερῶς καὶ παρατύπως καθ' ὅτι τὸ καθεστῶς τοῦ οἴνου ρυθμίζεται εἰδικῶς παρὰ τοῦ πρωτοκόλλου 14 τῆς Συμφωνίας, ὅπερ διατηρεῖται ἐν ἰσχύει, οὐδέποτε τεθὲν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, ἐφαρμοζόμενον τῇ συγκαταθέσει τῆς Ε.Ο.Κ. παραλλήλως πρὸς τὸν Κοινοτικὸν ἐπὶ τῶν οἴνων κανονισμόν.

μένων από χώρας τῆς Ε.Ο.Κ. πρὸς τὰ λοιπὰ Κράτη - μέλη τῆς Κοινότητος.

Συγκεκριμένως, ἀπεφασίσθη προσφάτως ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ε.Ο.Κ. ὅπως διὰ τὰς ἐξαγωγικὰς περιόδους ἀπὸ 1969/70 ἕως 1973/74 ἐφαρμοσθῇ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις τῶν ἀνωτέρω ἐξαγωγῶν πρὸς προώθησιν τῆς διαθέσεως τῶν προϊόντων ἐνδοκοινοτικῶς.

4ον) Δέον ὅπως μὴ παρορᾶται ὅτι τὸ γεγονός τῆς ἐπικειμένης διευρύνσεως τῆς Ε.Ο.Κ. διὰ τῶν χωρῶν Μ. Βρετανίας καὶ Σκανδιναυικῶν, λόγῳ μὴ ἐπαρκείας τοῦ ἐν λόγῳ προϊόντος, θὰ ἔχη ὡς περαιτέρω συνέπειαν παραχωρήσεις δασμολογικὰς πρὸς πάσας τὰς Μεσογειακὰς χώρας παραγωγῆς πορτοκαλίων, πιθανῶς δὲ μέχρι μηδενισμοῦ τῶν δασμῶν εἰσαγωγῆς των. Ἐν τῷ μεταξύ εἶναι μᾶλλον βέβαιον ὅτι ἡ Ἑλλάς θὰ ἔχη ἀπωλέσει τὸ πλεονέκτημα ἐκ τῆς ἐλευθέρως ἄνευ δασμῶν εἰσαγωγῆς τῶν πορτοκαλίων τῆς εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Κοινότητος.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, λαμβάνοντες μάλιστα ὑπ' ὄψιν :

α) Τὴν ἐν γένει χλιαρὰν ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Κ. ἀντιμετώπισιν σπουδαίων θεμάτων διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐλληνικῆς οἰκονομίας κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἐν τρίτον τοῦ ὅλου χρόνου τῆς μεταβατικῆς περιόδου καὶ

β) Τὴν πρωτοφανῆ διὰ τὰ διεθνῆ νόμιμα ἐφαρμογὴν τῆς Συμφωνίας Συνδέσεως κατὰ τρόπον *sui generis*, ἐφ' ὅσον μερικαὶ διατάξεις αὐτῆς ἰσχύουσιν, ἕτεροι δὲ ἔχουσιν ἀτονίσει, διότι πολλάκις ἐν τῶν συμβαλλομένων μερῶν τῆς Ε.Ο.Κ. οὕτως κρίνει σκόπιμον, τασσόμεθα ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τῆς σαφοῦς θέσεως, καθ' ἣν ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸ δίκαιον ἰσχυροτέρα, σεβομένη πάντα τὰς διεθνεῖς συμβατικὰς ὑποχρεώσεις τῆς, ζητήσῃ ὅπως κινηθῇ ἡ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 67 τῆς Συμφωνίας, ὡς αὕτη ἀναλύεται κατωτέρω καὶ ἀπαιτήσῃ ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας δικαιοδοτικῆς ἀρχῆς τὴν πιστὴν καὶ ἄμεσον ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς Συμφωνίας.

VII. Η ΕΠΙΒΟΛΗ «ΑΝΤΙΣΤΑΘΜΙΣΤΙΚΗΣ ΕΙΣΦΟΡΑΣ» ΚΑΙ ΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΡΣΙΝ ΑΥΤΗΣ

Ἀποδεικνυομένης τῆς ἐπιβληθείσης ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς ἀδικοιολογήτου καὶ παρανόμου ὡς ἀντιστρατευομένης τῶν εἰδικῶν ἐπὶ μέρους διατάξεων τῆς Συμφωνίας καὶ τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου 4 τῆς Συμφωνίας, καθ' ὃ «Τὰ συμβαλλόμενα μέρη λαμβάνουν ἅπαντα τὰ κατάλληλα γενικὰ ἢ εἰδικὰ μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐκ τῆς Συμφωνίας ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεων, ἀπέχουν δὲ παντὸς μέτρου δυναμένου νὰ θέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν τῆς Συμφωνίας», ἐπιβάλλεται ὅπως ἐρευνηθῇ τὸ θέμα τῆς δυνατότητος προσφυγῆς τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἄρσιν τῆς ἐν λόγῳ εἰσφορᾶς. Ἐπειδὴ τὸ θέμα ἀνάγεται εἰς τὸ γενικὸν πρόβλημα τῶν τρόπων ἐπιλύσεως τῶν ἀναφυηθησομένων μεταξὺ τῶν συμβληθέντων μερῶν, κατωτέρω θὰ προέλθωμεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τούτων.

A. Τρόποι προσφυγῆς

Ἐπὶ τὸ φῶς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 67 τῆς Συμφωνίας Συνδέσεως

ιδρύονται δύο τρόποι επίλυσεως τῶν διαφορῶν, οἱ ἑξῆς :

α) Ἡ πολιτικὴ διευθέτησις τῶν ἀμφισβητήσεων (1)

Τὸ Συμβούλιον συνδέσεως εἶναι ἀρμόδιον διὰ τὴν ρύθμισιν πάσης διαφορίας, σχέσιν ἐχούσης μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἢ τὴν ἐρμηνείαν τῶν διατάξεων τῆς Συμφωνίας καὶ ἀφορώσης τὴν Κοινότητα, ἔν Κράτος - μέλος αὐτῆς, ἢ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ Συμβούλιον Συνδέσεως δύναται νὰ κληθῇ τῇ αἰτήσῃ εἴτε τοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Ο.Κ. ἢ τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς, εἴτε τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Πάντως ἡ κρατοῦσα μᾶλλον ἀποψις εἶναι ὅτι ἡ Κοινότης καὶ τὰ Κράτη - μέλη ὀφείλου νὰ ἐνεργοῦν ἀπὸ κοινοῦ ὡς ἓν μέρος. Κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν σύμφωνον (accord interne) δὲν προβλέπεται διαδικασία ἐξ ἧς νὰ συμπεραίνεται ὅτι θὰ ἔδει νὰ ὑφίσταται ταύτισις ἀπόψεων εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ Κοινότης ἢ ἓν Κράτος - μέλος ἐθεώρει ἀπαραίτητον νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 67. Μόνον τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἐσωτερικοῦ συμφώνου ἀντιμετωπίζει τὴν περίπτωσιν τῆς προσφυγῆς ἐγειρομένης ὑφ' ἐνὸς Κράτους - μέλους :

«Ὅταν Κράτος μέλος θεωρῇ ἀπαραίτητον νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 67 τῆς Συμφωνίας Συνδέσεως διὰ θέματα μὴ ἐμπίπτοντα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Κοινότητος, συμβουλευέται προηγουμένως τὰ λοιπὰ Κράτη - μέλη».

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου καθορίζει τὴν δυνατότητα διὰ τὸ Συμβούλιον Συνδέσεως νὰ λάβῃ θέσιν ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐν λόγῳ Κράτους - μέλους. Τὸ Συμβούλιον Συνδέσεως δύναται νὰ διευθετήσῃ τὴν διαφορὰν δι' ἀποφάσεώς του, ἥτις θὰ ἔδει νὰ ἔχῃ ληφθῇ ὁμοφώνως. Ἐκαστον μέρος διαθέτον οὕτω δικαίωμα ἀσκήσεως «βέτο» ἐπὶ τοῦ ἐὰν θὰ ἔδει ἢ ὄχι νὰ ἐπιβληθῇ ἢ διατηρηθῇ ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος «ἀντισταθμιστικὴ εἰσφορά», εἶναι λίαν πιθανὸν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ ἐπίλυσις τῆς διαφορᾶς δὲν ἐπιτυγχάνεται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Συμβουλίου Συνδέσεως. Ἐφ' ὧ καὶ τὸ ἄρθρον 67 τῆς Συμφωνίας προβλέπει τὴν διαδικασίαν ἐνδίκου προσφυγῆς.

β) Ἡ ἐνδικοὺς διευθέτησις τῶν διαφορῶν (2)

Ἐκ τῆς περιπτώσεως μὴ ἐπίλυσεως τῶν ἀμφισβητήσεων διὰ τῆς ὡς ἄνω ὁδοῦ, ἡ Ἑλλάς ἔχει νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν τριῶν κατωτέρω τρόπων καὶ δὴ :

αα) Τῆς παραπομπῆς τῆς ἀμφισβητουμένης διαφορᾶς «περὶ τῆς ἄρσεως ἢ μὴ τῆς ἐπιβληθείσης ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς» εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν Δικαστήριον τῶν Κοινοτήτων, ὡσάκις τὸ Συμβούλιον τῆς Συνδέσεως ἤθελεν ἀποφασίσῃ ὁμοφώνως πρὸς τοῦτο. Οὕτω, τὰ μέρη ἔχουν πάντα τὸ δικαίωμα

1) Ὅρα : Sciolla - Lagrange «La structure institutionnelle de l'association entre la C.E.E. et la Grèce» R.M.C. 1966, σελ. 400 - 412 — A. Thanassoulas — Torrelli «Les effets de l'Accord d' Athènes en droit interne et en droit International», Bruxelles 1967, σελ. 36 - 58.

2) Ὅρα : P. Pescatore, R.C.A.D.I., 1961, σελ. 234 - Alexander W., «L' association entre la C.E.E. et la Grèce» R.H.D.I., 1962, σελ. 10 - 50. — A. Thanassoulas — Torrelli «L' accord d' association entre la Communauté Économique et la Grèce», Βρυξέλλαι 1967.

τοῦ «βέτο». Τὸ ἄρθρον 67 δὲν προβλέπει διὰ τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν τὴν συμμετοχὴν Ἑλληνοσ δικαστοῦ καὶ ἡ λύσις αὕτη θεωρεῖται ἀντίθετος πρὸς τὰς συνθήκας τῶν εὐρωπαϊκῶν κοινοτήτων

ββ) Τῆς παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς μίαν «ὑπάρχουσαν δικαιοδοτικὴν ἀρχήν». Καὶ ἡ προσφυγὴ εἰς αὐτὴν τὴν λύσιν ἀπαιτεῖ ὁμόφωνον ἀπόφασιν τῶν μερῶν. Ἐὰν τέλος τὸ Συμβούλιον τῆς Συνδέσεως δὲν δυνηθῆ νὰ λάβῃ ἀπόφασιν ὁμόφωνον περὶ τῆς παραπομπῆς τοῦ ζητήματος τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς εἰς μίαν τῶν ὡς ἄνω δικαιοδοτικῶν ἀρχῶν, προβλέπεται τρίτη λύσις, ἡ ὁποία καίτοι ἐπικουρικὴ, ἐν τούτοις, εἶναι, ἡ μόνη ἥτις ἐπιτρέπει τὴν ὀριστικὴν ἔκβασιν.

γγ) Τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως ὑπὸ διαιτητικῆς δικαιοδοσίας *ad hoc* συνιστωμένης. Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἕκαστον μέρος ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸ ἕτερον τὸν διορισμὸν ἐνὸς διαιτητοῦ. Τὸ ἕτερον μέρος διορίζει ὡσάυτως διαιτητὴν ἐντὸς προθεσμίας δύο μηνῶν. Τρίτος διαιτητὴς εἶναι, κατὰ τὰ πρῶτα πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς Συμφωνίας, ὁ πρόεδρος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου τῶν Κοινοτήτων.

Μετὰ τὴν περίοδον τῶν πέντε ἐτῶν, πλὴν ἀντιθέτου ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Συνδέσεως, ὁ τρίτος διαιτητὴς θὰ διορίζεται διὰ κοινῆς συμφωνίας τῶν δύο πρώτων διαιτητῶν. Ἐὰν οἱ δύο οὗτοι δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσουν ἐντὸς δύο μηνῶν, ὁ τρίτος διαιτητὴς θὰ ἐκλέγεται ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Διεθνoῦς Δικαστηρίου μεταξὺ τῶν προσωπικοτήτων, αἱ ὁποῖαι ἀσχοῦν ἢ ἤσκησαν ὑψηλὰ δικαστικὰ καθήκοντα εἰς κράτη ὑπογράψαντα τὴν σχετικὴν σύμβασιν τοῦ Ο.Ο.Σ.Α. (1). Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

δδ) Ἐφαρμογὴ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Κατὰ τὴν παράγραφον 5 τοῦ ἄρθρου 67 «ἕκαστον μέρος ὑποχρεοῦται νὰ λαμβάνῃ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων μέτρα».

Κατὰ τὸ ἐλληνικὸν δίκαιον (2) αἱ ἀποφάσεις τῶν Διεθνῶν Ὀργανισμῶν ἢ τῶν διεθνῶν διαιτητικῶν ὀργάνων, αἱ ἀφορῶσαι διαφορὰς μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ ἄλλων κρατῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν συνθηκῶν, συμβάσεων ἢ συμφωνιῶν γενικῶς, ἔχουν τὴν δύναμιν τοῦ δεδικασμένου ὡς πρὸς τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια, ὡς καὶ ἐναντι παντὸς τρίτου προσώπου ἔλκοντος συμφέρον ἐκ τῆς διευθετήσεως τῆς διαφορᾶς, καὶ ἀναρμωδίως πάντως εἰσάγονται πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον ἐσωτερικῆς δικαστικῆς ἀρχῆς κυρίως ἢ ἐπικουρικῶς. Κατὰ ταῦτα ἡ ἀπόφασιν διαιτησίας θὰ ἔχῃ ἄμεσον ἐνέργειαν καὶ ἐφαρμογὴν διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἐλληνικὴν ἐννομον τάξιν. Περαιτέρω, ὅσον ἀφορᾷ τὰ Κράτη-μέλη, ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασιν θὰ ἰσχύσῃ συμφώνως πρὸς τοὺς συνταγματικούς τῶν κανόνες. Αἱ κρατικαὶ ἀρχαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ἀκυρώσουν τὴν πρᾶξιν καὶ νὰ ἀποκαταστήσουν τὰ παράνομα ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα προέκυψαν.

Εἰδικώτερον, ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα τῆς παρανόμως ἐπιβληθείσης ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς ἢ ἄλλης τινὸς κοινοτικῆς ἀποφάσεως ἢ ἐνεργείας ἀντι-

1) Ὅρα ἄρθρ. 67 παρ. 4 τῆς Συμφωνίας Συνδέσεως Ἑλλάδος - Ε.Ο.Κ.

2) Πρβλ. ἄρθρ. 1, Νόμου 202 τῆς 20.9.1936.

θέτου πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις αἱ ὁποῖαι προκύπτουν ἐκ τῆς Συμφωνίας τῆς Συνδέσεως, ἡ Κοινότης θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποχρεωθῇ οὐχὶ μόνον εἰς τὴν ἄρσιν αὐτῆς καὶ τὴν μὴ ἐπαναφορὰν τῆς εἰς τὸ μέλλον, ἀλλ' εἶναι δυνατὸν νὰ ζητηθῇ καὶ ἡ καταβολὴ ἀποζημιώσεως ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Κ. διὰ προκύψασαν ζημίαν.

B. Ἀτελέσφορος ἡ διευθέτησις τῶν ἀμφισβητήσεων εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Συμβουλίου τῆς Συνδέσεως

Ἡ ἐξεύρεσις λύσεως εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Συμβουλίου τῆς Συνδέσεως, ἐπὶ τῶν γενομένων ἐκάστοτε ἀμφισβητήσεων, εἶναι ἡ πλέον προσήκουσα ἀλλὰ καὶ ἡ πλέον πιθανή. Ἡ προσφυγὴ εἰς τὸν πρῶτον τῶν δύο τρόπων, ὡς οὗτοι ἐξετέθησαν ἀνωτέρω, θεωρεῖται ἀναμφισβητήτως ἐπιβεβλημένη καὶ ἐκ λόγων καλῆς πίστεως (sic!) τοῦ ἐνὸς τῶν συμβαλλομένων μερῶν πρὸς τὸ ἕτερον. Εἶναι ὅμως ἀναγκαῖον ὅπως ἐπισημανθοῦν σημαντικαὶ ἀδυναμίαι τῆς διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐπιλύσεως τῆς διαφορᾶς καὶ δῆ:

α) Ὅτι ἡ σύγκλησις τοῦ Συμβουλίου τῆς Συνδέσεως, ὅπερ δέον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως, ἐξαρτᾶται οὐχὶ ἐκ τοῦ αἰτοῦντος ταύτην καὶ ἔχοντος ἔννομον συμφέρον μέρους, ἀλλὰ κυρίως ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τῆς περὶ συγκλήσεως προτάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἑτέρου μέρους. Συνεπῶς, ἡ ἐκτίμησις τῆς εὐλόγου καὶ μετὰ ταχύτητος συγκλήσεως τοῦ ἐν λόγῳ ὄργανου, ἐξαρτᾶται βασικῶς ἐκ τοῦ μὴ ἔχοντος συμφέρον ἐκ τῆς ἄρσεως τῆς ἀμφισβητουμένης διαφορᾶς μέρους. Τί δέον γενέσθαι, ὅτε τὸ μὴ ἔχον συμφέρον ἐκ τῆς ταχείας ἐπιλύσεως τῆς διαφορᾶς μέρος, δὲν προσδιορίζει ἢ βραδύνει νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὴν σύγκλησιν τοῦ Συμβουλίου Συνδέσεως;

β) Ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου *a posteriori* ἐπιλαμβάνεται τὸ Συμβούλιον τῆς ἄρσεως μέτρου ὅπερ ἤδη ἔσχε δυσμενῆ οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα διὰ τὸ ἐν τῶν μερῶν. Οὕτω, τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου ἰσχυοῦσης *ex nunc*, ἡ μέθοδος εἶναι κατασταλτικὴ καὶ δὲν ἀποκαθιστᾶ τὰς ἐπελούσας ζημίας. Συγκεκριμένως, ἡ ἀπόφασις περὶ ἄρσεως τῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν πορτοκαλίων (ἣτις ἐπεβλήθη τὴν 15.2.70) ἰσχυσεν ἀπὸ τῆς 20.2.1970 μὲ ἀμεσον ἀποτέλεσμα τὴν ἐπὶ 5ῆμερον ἄνισον μεταχείρισιν τῶν ἐλληνικῶν τούτων προϊόντων ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῆς Ε.Ο.Κ. ἐπὶ ζημίᾳ τῶν Ἑλλήνων παραγωγῶν ἢ γενικώτερον τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

γ) Ὅτι ἡ πολιτικὴ διευθέτησις τῆς διαφορᾶς ὑπολείπεται σοβαρῶς τῶν νομικῶν ἐγγυήσεων, τὰς ὁποίας ἐξασφαλίζει ἡ ἐπίλυσις τῆς δι' ἀποφάσεως δικαιοδοτικῆς τινος ἀρχῆς.

Εἰδικώτερον, ὅτι αὕτη δὲν ἀποτελεῖ δεδρασμένον, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συγχωρῆται ἡ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπανάληψις παρομοίων δυσμενῶν μέτρων διὰ τὸ ἕτερον τῶν μερῶν ὡς καὶ ὅτι κατ' ἀρχὴν δὲν ὑπείσχεται εἰς τὴν ἐπὶ τῆς οὐσίας κρίσιν τῆς ὑποθέσεως, ὥστε νὰ ὑποχρεῖται τὸ αὐθαίρετως ἐνεργῆσαν μέρος εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τῶν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν, διὰ τῆς καταβολῆς ἀποζημιώσεως.

δ) Τέλος, ότι δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον εἰς τρόπον ὥστε νὰ συγχωρῆται ἢ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπανάληψις παρομοίων δυσμενῶν μέτρων διὰ τὸ ἕτερον τῶν μερῶν. Τοιοῦτοτρόπως, ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀντισταθμιστικῆς εἰσφορᾶς ἢ ἄλλου εἴδους τέλους, θὰ δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ δὴ χάριν ἀντιποίνων οἰκονομικῶν, πολιτικῶν κλπ.

Γ. Συμπέρασμα

Εἶναι σκόπιμον νὰ ὑπογραμμίσωμεν ὅτι ἐκ τῶν ὄσων ἀνεπτύξαμεν ἀνωτέρω καὶ ἐκ τοῦ ὅλου πνεύματος τῆς Συνδέσεως, ἐπιβάλλεται πλεόν ἢ κινήσις τῆς διαδικασίας διὰ τὴν ἔννομον προστασίαν τῶν ἐλληνικῶν συμφερόντων. Οἱ δισταγμοὶ ὡς πρὸς τὴν κινήσεισιν ὄλων τῶν μέσων τῶν τεινόντων εἰς τὴν νομικὴν ἐνίσχυσιν τῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔχουν θέσιν. Εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ ἐπιλαμβανόμενον διαιτητικὸν Δικαστήριον, ἐφ' ὅσον ἡ Κοινότης λαμβάνῃ ἀποφάσεις οὐχὶ συμφώνους πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Συμφωνίας τῶν Ἀθηνῶν, θὰ δικαιώσῃ τὴν Ἑλλάδα, διαπιστώνον τὴν παρανομίαν καὶ ἰστάμενον μακρὰν παντὸς ἄλλου ἐλατηρίου ἢ κακοβούλων ἐπηρεασμῶν.

Αἱ ἐπιπτώσεις ἂς θὰ ἔχῃ περαιτέρω μία εὐνοϊκὴ ἀπόφασις τοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι προφανεῖς. Δέον μάλιστα ὅπως μὴ παρορᾶται καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ διατήρησις, *sine die*, ἐναντι τῆς Ἑλλάδος διατάξεων μονομερῶς ληφθεισῶν ὑπὸ τῆς Κοινότητος, καθ' ὅσον αὐταὶ δὲν συμβιβάζονται μὲ τὰς ἐπιταγὰς τῆς Συμφωνίας τῆς Συνδέσεως δύναται νὰ ἔχουν ἀνασταλτικὰ ἀποτελέσματα ἐφ' ὄλων τῶν συνδεδεμένων κρατῶν καὶ τῶν διαπραγματευομένων εἰσέτι καθεστῶς συνδέσεως μετὰ τῆς Ε.Ο.Κ. συνεπεία τῆς οἰκονομικῆς τῆς βαρύτητος.

Ἡ σύνδεσις ἐνὸς κράτους μετὰ τῆς Ε.Ο.Κ., τελοῦσα ὑπὸ καθεστῶς «test case» ἐξαρτᾶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκ τῆς συνεχίσεως ἀξιολόγων προσπαθειῶν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ πνεύματος κατανοήσεως τῆς μεγάλης αὐτῆς φιλοδοξίας ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος. Ἡ στέψις ὑπὸ ἐπιτυχίας τῆς φιλοδοξίας αὐτῆς ἔχει σπουδαίαν σημασίαν διότι θὰ ἀποδείξῃ ὅτι καὶ μεγάλαι ἐτι οἰκονομικαὶ διαφοραὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶν ὡς ἀνυπερβλητὰ ἐμπόδια καὶ θὰ ἀποτελέσῃ λαμπρὸν ὄδηγόν διὰ τοὺς διστάζοντας ἐνώπιον τῆς πραγματοποιήσεως μεγάλων σκοπῶν. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Κοινότης φαινομένη ὡς μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀπαγορευθῇ τὴν προσπάθειαν ἐνὸς λαοῦ, τάξαντος ὡς βίωμά του τὸν ἄνω στόχον, φρονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ τηρῇ πιστῶς τὰς πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεις τῆς.